

AUGUSTUS 1972 · 72e JAARGANG · NUMMER 8

DESTER

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN PRESIDENT S. DILWORTH YOUNG
van de Eerste Raad van Zeventig

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Augustus 1972
72e Jaargang · Nummer 8

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalfen:
Harold B. Lee
Spencer W. Kimball

Redactie
Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Ring Holland:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondente Nederlandse
Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen
Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar

Gironummer:
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoort-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

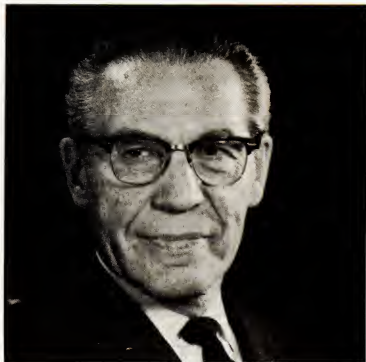
Een vader hier op aarde geeft van zijn liefde voor zijn kinderen blijk door hun alle goede aardse dingen te schenken die hij hun maar geven kan. Hoeveel groter is dan niet de liefde van de Christus, Die onze Vader wordt doordat wij Zijn offer voor ons aannemen, dat niet alleen bestaat uit aardse ontplooiing, maar ook uit verlossing, verhoging en een eeuwig leven. Christus geeft ons in Zijn Evangelie niet alleen de kans de wonderen des hemels te aanschouwen, maar ook om ze zelf te scheppen. Wij zingen de hemelen verheugde dankliederen toe vanwege onze kansen. Het plan is uiterst eenvoudig en zeer groots:

1. De Heer Jezus Christus aannemen als onze Heiland, geloven in Zijn heilige Naam en ons van onze zonden bekeren.
2. De verordening van de doop als een verbond met Hem aannemen uit de handen van Gods priesterschap. De doop is het symbool van Zijn dood en opstanding.
3. De gave des Heiligen Geestes ontvangen uit de handen van hen die Hij gemachtigd heeft tot het verlenen van die gave.
4. Het heilig priesterschap ontvangen en eren.
5. Zijn eenvoudige geboden onderhouden.

INHOUD

Het belang en de doeltreffendheid van het gebed, president N. Eldon Tanner . . .	311
„Het licht schijnt“, ouderling Marion G. Romney	314
Eerlijkheid, een zaligmakend beginsel, ouderling Mark E. Petersen	317
Het leggen van een fundament voor het Millennium. Legrand Richards	320
„Alzo zegt de Heere“, ouderling Theodore M. Burton	327
Het belijden en verzoeken van de zonde: Elementen van oprechte bekering,	
ouderling James A. Cullimore	324
Beleid en werkzaamheden	331
Kleine beslissingen, president A. Theodore Tuttle	332
V en A	341
De onvergelykelijke Joseph Smith, Leon R. Hartshorn	334
De dag waarop mijn leven veranderde, Wendell B. Johnson	345
DE kleine STER	
Het verdwaalde poesje, Charlotte Stevenson	113
De moed om te geloven, Anne Sikstad	114
Gideon, Mabel Jones Gabbott	119
Het nieuwe huis, Mary Pratt Parrish	123

Onze omslag van deze maand biedt voor het eerst beelden die in het bijzonder voor de kinderen van de Kerk zijn bedoeld. Het werk van Jerry Harston verscheen voor het eerst op de omslag van de Friend, het kerkelijk jeugdblad, dat in het Engels wordt uitgegeven. Het artikel „Het belang en de doeltreffendheid van het gebed“ van president N. Eldon Tanner in dit nummer gaat in op het thema van de omslag.

Het belang en de doeltreffendheid van het gebed

Boodschap van het Eerste Presidentschap

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER

tweede raadgever van het Eerste Presidentschap

Het beginnen met dit artikel doe ik in alle nederigheid, en nederig bid ik mijn Vader in de hemel mij hierin bij te staan en te leiden.

Toen ik nog op school zat, raakte ik diep onder de indruk van deze beroemde woorden:

„More things are wrought by prayer
Than this world dreams of.“

(Meer dingen worden door het gebed te-
weegebracht, dan deze wereld zich kan
voorstellen.)

— Alfred Lord Tennyson¹

„The Passing of Arthur“

Waarschijnlijk raakte ik er zo van onder de
indruk doordat ik uit een gezin kom waar elke
dag, 's morgens en 's avonds, individueel en

als gezin werd gebeden, en tevens doordat
mijn gebeden verscheidene malen en bij ver-
schillende gelegenheden waren verhoord.
Wat was het toch een wonderschone ervaring
van geborgenheid, te weten dat ik een beroep
kon doen op de Heer, dat Hij werkelijk mijn
Vader in de hemel was, dat Hij in mij geïnte-
resseerd was, en dat Hij naar mij kon luisteren
en mijn gebeden verhoren. Deze wetenschap
is voor mij altijd een grote bron van troost
geweest. Hierdoor kreeg ik vertrouwen en
kracht wanneer ik die het hardste nodig had,
en de bekwaamheid om vol vertrouwen te
kiezen en beslissingen te nemen, die ik an-
ders niet had kunnen nemen. Aangezien ik
deze dingen had meegemaakt, en doordat ik
voelde dat ik behoefte had aan goddelijke
leiding, waren bij mij steeds het grote ver-
langen en de gewoonte aanwezig bij alle din-
gen die ik ondernam te vragen om wijsheid
en leiding.

In mijn jonge jaren dacht ik vanzelfsprekend,
omdat wij thuis baden, dat de mensen overal
ter wereld hetzelfde geloof hadden en tot
hun hemelse Vader baden. Maar naarmate
ik ouder werd, leerde ik dat veel mensen
nooit om leiding bidden of hun dank betuigen
voor zegeningen die zij ontvangen, of bij de
maaltijden danken voor het voedsel dat zij
eten. Het was een nog grotere schok te ver-
nemen dat er mensen zijn die niet in God
geloven en derhalve niet op Hem vertrou-
wen, en niet begrijpen dat Hij een persoon-
lijk God is, letterlijk onze Vader in de hemel,
dat wij Zijn kinderen zijn, en dat Hij werke-
lijk onze gebeden kan horen en verhoren.

Ik kan mijn ouders niet genoeg danken voor
het feit dat zij mij dit belangrijke beginsel
hebben onderwezen. Mijn vader wist precies
hoe hij tot de Heer moest spreken, en hij
zorgde ervoor dat Hij voor ons heel dichtbij
en werkelijk was. 's Morgens bad hij altijd:
„Laat uw zegen ons begeleiden bij het uit-
voeren van onze taak, opdat wij het goede

zullen doen en vanavond terug kunnen komen om U verslag uit te brengen."

Ik denk daar heel vaak aan, en het is een grote steun voor mij! Als iedereen hier de hele dag aan zou blijven denken, bij alles wat hij deed, met de zekerheid dat hij 's avonds voor de Heer verantwoordelijk zou afleggen van wat hij die dag had gedaan, zou het op een geweldige manier van verkeerde handelingen afschrikken en zeer nuttig zijn voor het voortbrengen van daden van gerechtigheid.

De Heer maant de ouders aan hun kinderen te leren bidden en in gerechtigheid te wandelen voor Zijn aangezicht. (Zie L. en V. 68:28.) Dit is onze belangrijkste verplichting jegens onze kinderen — hun leren dat zij in de geest kinderen van hun hemelse Vader zijn, dat Hij werkelijkheid is, dat Hij grote liefde koestert voor Zijn kinderen en wil dat zij succes hebben, dat zij tot Hem moeten bidden om Hem hun dank te betuigen en om Hem om leiding te vragen, in het besef dat zij, door in Hem te geloven, meer kracht en succes en geluk zullen ontvangen dan zij uit andere bron kunnen putten.

Wij ouders moeten onze kinderen onderrichten door het goede voorbeeld te geven en onze kinderen door de doeltreffendheid van het gebed in ons eigen leven bewijzen hoe waardevol het geloof in God is. Wat is het toch verdrietig als kinderen de zegening wordt onthouden God te leren kennen, en als zij de kans niet krijgen op Hem te vertrouwen, om de troost en de kracht en de leiding te vinden die een kind zo hard nodig heeft om de problemen van het dagelijks leven het hoofd te bieden. Evenzo is het verdrietig als kinderen niet leren dat alles wat zij hebben van God afkomstig is en dat zij hun dankbaarheid horen uit te spreken en ernaar moeten streven de zegeningen die zij ontvangen waardig te zijn.

U herinnert zich wel het verhaal over de tien melaatsen, die Jezus genas. Toen er één terugkwam om de Heiland te danken, zei Hij: „Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen? Er zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling?" (Lukas 17:17-18.) De zonde der ondankbaarheid is smartelijk.

Als wij danken voor onze zegeningen en bidden om de dingen die wij zelf nodig hebben, moeten wij ook andere mensen gedenken die ons geloof en gebed nodig hebben, en wij moeten de Heer helpen bij het verhooren van onze gebeden. Als wij Hem in ons gebed vragen de armen, de zieken en de nooddruftigen te zegenen en de bedroefden te troosten, moeten onze woorden gevolgd worden door daden en moeten wij daadwerkelijk onze medemensenen dienen en in hun behoeften voorzien. Wij zijn de instrumenten waardoor de Heer Zijn bedoelingen verwezenlijkt, en wanneer wij gezegend worden, moeten wij op onze beurt anderen zegenen.

In ons gezin deden wij een weldadige ervaring op. Toen wij op een avond juist ons gezinsgebed hadden beëindigd, zei een van mijn dochters: „Papa, wij worden zo rijk gezegend, en wij hebben zoveel waarvoor wij dankbaar mogen zijn, dat ik me afvraag of wij de Heer om nog meer zegeningen moeten vragen, of dat wij Hem moeten danken voor wat wij hebben en vragen of Hij ons wil helpen de zegeningen die ons nu ten deel vallen waardig te zijn." Ik wil er de nadruk op leggen dat het zeer belangrijk is te zorgen dat wij het ontvangen van alle dingen die onze Vader ons steeds weer schenkt, waardig zijn. Het is gemakkelijk te bidden en te danken wanneer alles goed gaat en wanneer wij zegeningen en welvaart ontvangen. Onze dankbaarheid en liefde jegens de Heer wordt werkelijk op de proef gesteld door de mate waarin wij in staat zijn te doen wat Job deed, toen zijn beproevingen en rampspoed welhaast zwaarder schenen dan hij kon verdragen. Nochtans dankte en preeste hij de Heer, en zei in alle nederigheid en oprechtheid: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft." (Zie Job 19:25.)

Onze Vader in de hemel weet beter wat wij nodig hebben dan wij. Hij weet wat goed voor ons is en welke dingen wij moeten overwinnen om onze ontwikkeling en vooruitgang te bevorderen. Wij moeten in alle dingen Zijn wil leren aanvaarden, met het geloof en de zekerheid dat uiteindelijk alles wat Hij voor ons doet voor ons bestwil zal zijn.

Ik ben diep onder de indruk van de houding

van mijn dochter en haar man, die een kind hadden dat aan leukemie leed. De artsen zeiden dat het kind niet langer dan nog een jaar of twee te leven had. Ik herinner mij hoe groot deze schok voor hen was en hoe zij de Heer smeekten, naar de tempel gingen en vasten en baden om genezing voor dit kind; en het diepste raakte ik onder de indruk van het feit dat zij hun gebed altijd besloten met: „Niet onze wil, maar uw wil geschiede; en geef ons de kracht om te aanvaarden wat U met ons wilt.“

Hij leefde veel langer dan de artsen hadden voorspeld, maar ten slotte werd hij thuisgeroepen, en het ontroerde mij zijn ouders de Heer te horen danken, omdat zij het voorrecht hadden gehad nog zo lang voor hem te mogen zorgen, en omdat het zo'n lief kind was, en hen daarna de Heer te horen vragen hen waardig te maken voor een ontmoeting en een leven met hem in het hiernamaals.

Als men aanvoelt dat alles niet gaat zoals het hoort of zoals men dat graag zou willen, en als men ontmoedigd raakt — en dat overkomt ons allemaal af en toe — is er een moment waarop men grote troost, moed, kracht en geluk ontvangt door zich persoonlijk tot de Heer te wenden, alleen, en in alle nederigheid, knielend en dankend, één voor één zijn zegeningen noemend en biddend, dat men die waardig zal zijn. U zult verbaasd staan van alles wat de Heer heeft gedaan en van de tijd die u nodig heeft om al uw vele zegeningen op te noemen.

Wacht niet tot de tijd van ontmoediging aanbreekt of tot het bidden u moeilijk valt. Ons is gezegd dat wij dikwijls en voor alle rechtvaardige doeleinden moeten bidden. Sinds Adam hebben alle profeten, en zelfs Jezus Christus, ingezien hoe noodzakelijk het is dat wij in gebed en smeekbede onze Vader in de hemel aanroepen. Mensen op hoge posten in alle mogelijke beroepen, uit alle landen ter wereld, smeken de Heer om leiding, en hun grootheid neemt nog toe doordat zij een Opperwezen, een Goddelijke macht erkennen.

Bijna elke president van de Verenigde Staten, bij voorbeeld, achtte het noodzakelijk de Heer aan te roepen, en de meesten rie-

pen de natie bij vele gelegenheden op te bidden, in het besef dat, zoals president Abraham Lincoln het uitdrukte: „... ik menigmaal op mijn knieën gedwongen werd door de overweldigende overtuiging dat ik mij tot niemand anders kon wenden: mijn eigen wijsheid en die van alle mensen om mij heen schenen ontoereikend voor die dag.“

Samuel F. B. Morse², de uitvinder van de telegraaf, zei: „Steeds als ik mijn pad niet duidelijk voor mij zag, knielde ik neer, en bad ik om licht en inzicht.“

We kennen het lieflijke en eenvoudige gebed van de astronaut Gordon Cooper, dat hij uitsprak toen hij in een baan om de aarde cirkelde: „Vader, dank U, in het bijzonder omdat U mij deze vlucht laat meemaken. Dank U voor het voorrecht in deze positie te mogen verkeren, hier boven in de wonder-schone hoogten, en dat ik deze talrijke verrassende, prachtige dingen mag zien, die U hebt geschapen.“

De woorden van eenvoudige en grote mensen, die in gebed tot hun hemelse Vader opstijgen, kennen geen einde en maken deel uit van onze schoonste literatuur. In het leven van elke mens komt er een tijd dat hij behoefte heeft aan hulp van buitenaf. De mens die al vroeg in het leven heeft geleerd hoe, waarvoor en waarom hij moet bidden, is zeer veel voor op degene die niet heeft geleerd of die niet gelooft dat het gebed een machtige invloed kan uitoefenen.

Onlangs ontving ik een afschrift van een brief waarin de schrijver, die zich nogal kritisch en sarcastisch wendde tot een man die een bijzonder verantwoordelijke kerkelijke functie bekleedt, zei: „Dat is nu een jongen die *werkelijk* hulp nodig heeft.“

Toen ik die brief las, bedacht ik hoe waar het is dat wij allemaal hulp en leiding nodig hebben, en als er dan al enig verschil bestaat in de mate waarin wij die hulp nodig hebben, lijkt die behoefte toe te nemen naarmate de verantwoordelijkheid zwaarder en de plaats die wij innemen belangrijker wordt, zodat wij niet slechts verantwoordelijk zijn voor onszelf, maar ook voor anderen. Ik ben tot de slotsom gekomen dat, hoe nederiger een

(wordt vervolgd op blz 344)

„Het licht schijnt”

Geliefde broeders en zusters, leden van de Kerk en niet-leden, om tijdens mijn toespraak gesticht te worden, zullen u en ik geleid moeten worden door de Geest des Heren, omdat ik voornemens ben u voor te lezen wat Hij zei, toen Hij tot Zijn discipelen sprak over onze tijd, over de hachelijke positie waarin wij ons bevinden en de onmiddellijke toekomst die ons wacht.

„En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen.” (Joh. 1:5.) Dit schreef de discipel die Jezus liefhad.

Ik moest onlangs aan deze tekst denken toen ik een uitspraak las die wordt toegeschreven aan Dr. Charles H. Malik, de voormalige voorzitter van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Daarin zei hij: „Wat wij tegenwoordig nodig hebben is de uitdaging van een waarlijk universele boodschap, een visioen van iets groots en geweldigs, een oproep tot een heldhaftige zending . . . De huidige toestand” (aldus Malik), „heeft het aanzien van een laatste en algeheel oordeel: alles wordt gewogen—iemand's leven, zijn waarden, zijn cultuur, de levensvatbaarheid van de totale beschaving waartoe iemand behoort.

„Het lijkt daarom zeer veel op de jongste dag. En zij die geloven zullen u zeggen dat God bestaat en dat Hij zeer zeker waakt over de Zijnen, al zal Hij hen toch nog duidelijk merkbaar louteren.” (Geciteerd in *Public Speaker's Treasure Chest*, Harper and Row, 1964, blz. 42.)

Als men deze analyse van de droeve toestand waarin onze samenleving verkeert overdenkt, komt men tot de conclusie dat de hachelijke positie waarin we tegenwoordig verkeren niet is ontstaan door een gebrek aan goede leiding, maar eerder door het ontbreken van een luisterend oor.

In mijn toespraak voor u vanmorgen beoog ik het feit te benadrukken dat er nu, en al honderdveertig jaar lang, een veilig en zeker leidend licht is; een licht dat bestemd is om alle naties, geslachten, tongen en volkeren die het volgen vreugde, vrede en geluk te brengen.

Ik getuig tot u dat onze geliefde Hei-

land, Jezus Christus, toen Hij nog in dit sterfelijke bestaan was de omstandigheden waarin wij ons vandaag bevinden voorzag en voorzegde. In die tijd openbaarde Hij tevens de nu dreigende gevolgen van onze huidige manier van doen en Hij schreef het middel voor waardoor die dreiging afgewend kan worden.

Wat Hij toen zei was en is, volgens Zijn mening, zo belangrijk voor ons, dat Hij gezorgd heeft dat het in drie afzonderlijke Schrifturen te boek werd gesteld; de Bijbel (zie Mt. 24), de Parel van Grote Waarde (J. S. 1) en de Leer en Verbonden.

De omstandigheden waaronder Hij sprak zijn zeer indrukwekkend. Toen Hij voor het laatst van Jeruzalem naar Bethanië ging, stond Hij met Zijn apostelen op de Olijfberg. Bezorgd over Zijn voorspelling dat van de tempel, geen enkele steen op de andere zou blijven, vroegen zij Hem om een verklaring. „Zeg ons,” zeiden zij, „wanneer zullen deze dingen zijn, en welk zal het teken zijn van Uw toekomst, en van de voleinding der wereld?” (Mt. 24:3.)

Ik citeer nu niet wat Hij zei over de toen dreigende verwoesting van Jeru-

zalem. Ik nodig u echter wel uit, omdat het voor ons huidige en toekomstige welzijn zo belangrijk is, ernstig met mij te overdenken wat Hij zei over de tekenen van Zijn wederkomst „en van de voleinding der wereld.” Aangaande deze gebeurtenissen zei Hij om te beginnen: „... wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn.” (L. en V. 45:28.)

Dat deze voorspelling op onze tijd sloeg wordt bevestigd door het feit dat het „licht” waarover wordt gesproken, plotseling in het voorjaar van het jaar 1820 te voorschijn kwam, toen de Vader en de Zoon aan de jonge profeet Joseph Smith verschenen. In de jaren die daar onmiddellijk op volgden, werd „de volheid van (het) evangelie (van Christus)” op de aarde hersteld door de profeet Joseph Smith.

Deze grootse gebeurtenissen hebben inderdaad „de tijden der niet-Joden” ingeluid, — dat wil zeggen, het tijdperk waarin, in deze laatste bedeling, het Evangelie voornamelijk gepredikt moet worden aan de niet-Joodse volkeren op aarde. U zult zich herinneren dat

het in het midden des tijds eerst tot de Joden kwam, en daarna tot de niet-Joden.

Maar we gaan terug naar wat de Heiland zei: "... wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn;

„Maar zij ontvangen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart van Mij af wegens de voorschriften van mensen.“ (L. en V. 45:28-29.)

De vervulling van deze voorspelling is vandaag de dag pijnlijk waarneembaar. De grote meerderheid van degenen tot wie het Evangelie wordt gebracht, verwerpt het. Vanwege dit verwerpen en niet vanwege het ontbreken van een leidend licht is deze generatie — en tensij ze haar koers drastisch wijzigt zal het zo blijven gaan — niet in staat de door Jezus voorziene en voorszegde rampen af te wenden. Want Hij zei dat zij in die generatie — de generatie waarin het Evangelie wordt verkondigd — „het licht (het Evangelie van Jezus Christus) niet begrijpen“ en hun hart van Hem afwenden.

... van dat geslacht zullen er mensen zijn, die niet zullen sterven, voordat

zij een overweldigende plaag zullen zien; want een verwoestende ziekte zal in het ganse land heersen.

„Maar Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan (hier moest ik aan denken toen president Lee zoëven sprak) en niet worden bewogen; doch onder de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven.

„En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele verwoestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen Mij verstokken, en zij zullen het zwaard tegen elkander opnemen en elkander doden.

„Welnu, (sprak de Heiland, toen Hij Zijn profetie voor de profeet Joseph Smith had herhaald) toen ik, de Here, deze woorden tot Mijn discipelen had gesproken, waren zij bedroefd.

„En ik zeide tot hen: Weest niet bedroefd, want wanneer al deze dingen zullen geschieden, moet gij weten, dat de beloften, die aan u zijn gedaan, zullen worden vervuld.“ (L. en V. 45: 31-35.)

Wederom sprekend over het te voorschijn komen van het licht, vervolgde Jezus Zijn profetie tot Zijn discipelen met deze woorden:

„En wanneer het licht zal doorbreken, zal het met hen zijn zoals in de gelijkenis, die ik u zal geven:

„Gij ziet en aanschouwt de vijgeboom, en gij ziet ze met uw ogen, en wanneer ze beginnen uit te lopen, en hun bladeren nog teder zijn, zegt gij, dat de zomer nabij is;

„Evenzo zal het zijn te dien dage, wanneer zij al deze dingen zullen zien; dan zullen zij weten, dat de ure nabij is.

„En het zal geschieden, dat hij, die Mij vreest, zal uitzien naar de komst van de grote dag des Heren, ja, naar de tekenen der komst van de Zoon des Mensen.

„En zij zullen tekenen en wonderen zien, want deze zullen boven in de hemelen worden getoond en beneden op de aarde.

„En zij zullen bloed en vuur en rookdampen aanschouwen.“ (L. en V. 45: 36-41.)

Een aantal van deze tekenen nemen

wij reeds waar en andere tekenen zullen wij later aanschouwen. Want Jezus vervolgde:

„... alvorens de dag des Heren zal komen, zal de zon worden verduisterd en de maan in bloed veranderd, en de sterren zullen van de hemel vallen.

„En het overblijfsel zal in deze plaats worden vergaderd. (Hij stond toen op de Olijfberg.)

„En dan zullen zij naar Mij uitgaan, en ziet, ik zal komen; en zij zullen Mij, bekleed met macht en grote heerlijkheid in de wolken des hemels zien, met alle heilige engelen; en hij, die niet naar Mij uitziet, zal worden afgesneden.“ (L. en V. 45:42-44.)

De rechtvaardigen zullen echter niet afgesneden worden. Luistert u naar de beloften die de Heer deed aan degenen die het Evangelie ontvangen en naleven.

„Doch alvorens de arm des Heren zal nederkomen, zal een engel zijn bazuin doen schallen, en de heiligen, die hebben geslapen, zullen te voorschijn komen om Mij in de wolk te ontmoeten.

„Indien gij daarom“ (sprak Hij tot Zijn discipelen) „in vrede hebt geslapen, zijt gij gezegend; want zoals gij Mij nu ziet, en weet dat ik ben, evenzo zult gij tot Mij komen, en uw ziel zal leven, en uw verlossing zal worden voltoid, en de heiligen zullen van de vier hoeken der aarde te voorschijn komen.“ (L. en V. 45:45-46.)

Wij worden er door deze woorden van verzekerd dat wij, of we nu gestorven zullen zijn voor Zijn wederkomst of nog in het sterfelijk bestaan verbliven, bij Hem zullen zijn en ons in Zijn komst zullen verheugen, indien wij waarachtig en getrouw zijn geweest.

En dan, nadat degenen die zijn opgestaan tot Hem zijn gekomen, en nadat de rechtvaardigen, die ten tijde van Zijn komst leven, uit de vier hoeken der aarde gekomen zullen zijn, ... zal de arm des Heren op de natiën nederkomen.

„En dan zal de Here Zijn voet op de berg zetten, en deze zal in tweeën splijten, en de aarde zal beven en waggelen, en de hemelen zullen eveneens schudden.

„En de Here zal Zijn stem doen horen,

en alle eindén der aarde zullen deze horen; en de nátién der aarde zullen treuren, en zij, die hebben gelachen, zullen hun dwaasheid inzien.

„En rampspoed zal de spottér overstelpen, en de versmáder zal worden verteerd; en zij, die naar ongerechtigheid hebben gestreefd, zullen worden nedergehóuwen en in het vuur geworpen.” (L. en V. 45:47-50.)

„En Satan zal worden gebonden, zodat hij geen plaats in het hart der mensenkinderen zal hebben.

„En te dien dage, wanneer Ik in Mijn heerlijkheid zal komen, zal de gelíkénis worden vervuld, die Ik van de tien maagden heb gegeven.

„Want zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen, en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid — voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehóuwen en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan.” (L. en V. 45:55-57.)

„Zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen,” zijn degenen die het Evangelie aanvaarden wanneer zij het horen. Zij die „de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid” zijn degenen die niet alleen benadigd zijn met de gave des Heiligen Geestes, maar die daarna zo hebben geleefd dat zij in die mate door Hem werden geleid, dat zij niet misleid zijn. Dat zijn de mensen die, hetzij

opgestaan bij Zijn komst, hetzij nog in het sterfelijk bestaan levend, „de (grote) dag zullen doorstaan” van de wederkomst van Christus.

„En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vermenigvuldigen en sterk worden, en hun kinderen zullen zonder zonde opgroeien tot zaligheid.

„Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn.” (L. en V. 45:58-59.)

Deze imposante profetische uitspraak van Jezus onthult de oorzaak van onze hachelijke situatie, die Dr. Malik zoveel zorgen baarde over de toekomst van onze beschaving. Het bevestigt het feit dat het herstelde Evangelie van Jezus Christus het zekere Licht is dat schijnt in de duisternis van onze wereld vol moeilijkheden. Het Evangelie, dat is hersteld door de profeet Joseph, is het „visioen van iets groots en geweldigs” waar de goede Dr. Malik vol verlangen naar uitziet. Het omvat „de oproep tot een heldhaftige zending.” Het is de „uitdaging van een waarlijk universele boodschap.” Dit is precies wat er volgens Malik vandaag de dag nodig is. Het bevestigt zijn conclusie dat de „huidige toestand van de wereld het aanzien vertoont van een laatste en algeheel oordeel: (dat) alles wordt afgewogen — iemands leven, zijn waarden, zijn cultuur, de levensvat-

baarheid van de totale beschaving waartoe iemand behoort.” Het bevestigt niet alleen het feit dat onze tijd „zeer veel op de jongste dag lijkt”, maar het verzekert ons ook dat dit waarlijk de laatste dagen zijn, en dat God waarlijk „daar” is om „over de Zijnen” te waken.

Van de waarheid van dit schriftgedeelte dat wij hebben overdacht, spreek ik mijn persoonlijk getuigenis uit. Ik weet dat Hij die deze woorden heeft gesproken, de Zoon van God was en is, de Schepper en Verlosser van de aarde en van hen die daarin wonen, dat Hij weet en sinds den beginne alle dingen wist, dat Hij eeuwige waarheid sprak.

Ik getuig dat de volheid van het eeuwige Evangelie op de aarde is. Het voorgezegde Licht is doorgebroken. Een groot aantal van de andere voorgezegde tekenen van de komst van Christus is reeds gegeven. Andere tekenen zijn nu zichtbaar. De rest is ophanden.

Ik getuig dat God niet dood is. Hij staat aan het roer. Zijn macht, Zijn priesterschap, is op de aarde, Zijn werk loopt volgens plan; Zijn „eeuwige plannen zullen blijven voortgaan, tot al Zijn beloften zullen zijn vervuld.” (Morm. 8:22.)

Hiervan spreek ik mijn plechtig getuigenis uit als bijzondere getuige van Christus, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

○

KINDERMENINGEN

Als lerares van de zondagsschool heb ik een klas kinderen van zeven tot en met negen jaar. Een niet gemakkelijke klas, omdat de kinderen vol energie zitten en niet steeds rustig kunnen zijn, veel willen vertellen en steeds met elkaar praten.

Toch is het een fijne klas, omdat de kinderen altijd even eerlijk hun meningen uiten en veel vragen stellen. Vragen, die ouderen dikwijls tot nadenken brengen. Vragen die aantonen wat kinderen over het Evangelie denken en ook hoe hun reactie is op de vertellingen.

Zo bandelde een zondagsschoolles over het betalen van tienden. Nadat ik alles had uitgelegd en had verteld over allerlei zegeningen die werden ontvangen voor het betalen van tienden en voorbeelden had aangehaald, kwamen de kinderen met hun verschillende meningen. Een kind zei: „Zuster, eigenlijk vraagt onze hemelse Vader alleen maar een klein beetje van ons.”

Een andere: „Wij houden dan nog 9/10 over.” Weer een andere: „Ik wil best 1/10 houden en 9/10 aan onze hemelse Vader geven.” Nog een andere: „O, ik wil best de helft van alles geven.” Een van de leerlingen was zelfs zo gul, die wilde alles aan onze hemelse Vader geven, omdat Hij ons ook zoveel geeft.

Deze gezegden van de kleintjes verbaasden mij, maar maakten mij ook heel gelukkig. Zij hadden onze hemelse Vader zo lief en verlangden zoveel te geven.

Hoevelen van de ouderen kunnen deze liefde opbrengen, om méér te willen geven?

Toch is het mogelijk méér te geven, in de vorm van onze krachten, talenten, werken, tijd, enz.

Hierbij geef ik U mijn getuigenis, dat wanneer wij méér geven aan onze hemelse Vader, wij zeer zeker beloofd zullen worden met veel meer dan wij ooit onze hemelse Vader gegeven hebben. Zuster C. E. Rapmund, Zeist.

Eerlijkheid

een zaligmakend beginsel

OUDERLING MARK E. PETERSEN
van de Raad der Twaalfen

Toespraak gehouden tijdens de 141ste half-jaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

Een van de Artikelen des Geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevat de zinsnede: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn.” (13de artikel des geloofs.)

Maar wij geloven niet in eerlijkheid als louter een kwestie van beleid. Eerlijkheid is veel belangrijker dan dat alleen. Eerlijkheid is een zaligmakend beginsel in het koninkrijk Gods. Zonder dat is er geen zaligheid mogelijk. Evenals geen enkele man of vrouw zalig kan worden zonder gedoopt te zijn, kan ook niemand zalig worden zonder eerlijkheid. Evenmin als wij zonder opstanding het koninkrijk der hemelen kunnen betreden, kunnen wij de celestiale koninkrijken binnengaan zonder eerlijkheid.

Evenals God onzedelijkheid veroorzaakt, wraakt Hij ook huichelarij, hetgeen een van de kwalijkste vormen van oneerlijkheid is. Als Hij de hel van de toekomstige wereld beschrijft, vermeldt Hij in het bijzonder dat oneerlijke mensen daarin gaan. Aangezien geen enkel onrein ding de tegenwoordigheid des Heren kan binnengaan, kan een leugenaar, noch een bedrieger, noch een huichelaar in Zijn Koninkrijk verkeren.

Oneerlijkheid houdt direct verband met zelfzuchtigheid, dat er de oorsprong en de bron van is. Zelfzuchtigheid ligt aan de wortel van alle ongeregelheden die ons plagen, en de onmenselijkheid van de ene mens tegenover de andere blijft er de oor-

zaak van dat ontelbare duizenden mensen rouwen.

Als de gehele mensheid eerlijk zou zijn, zouden wij in een hemel op aarde leven. Dan zouden we geen legers en geen marine nodig hebben, en zelfs niet de politiemannen, die er nu zelfs in het kleinste dorpje is, want dan zou er geen misdaad bestaan, geen inbreuk op de rechten van andere mensen, geen gewelddadig optreden van de ene mens tegen de andere.

Dan zouden er geen redenen zijn voor echtscheiding, noch zouden er zondige echtgenoten of ontrouwe echtgenotes zijn. Conflicten tussen ouders en kinderen zouden verdwijnen, en met de jeugdmisdadigheid zou het afgelopen zijn.

Maar is er iets in onze samenleving zo wijd verbreid als de neiging om te liegen en te misleiden?

De leugen van de handelaar in verdovende middelen verleidt een kind eraan toe te geven, en de leugen van de verleider verleidt het meisje ertoe haar deugdzaamheid prijs te geven.

De leugen van de gewetenloze handelaar doet zijn slachtoffer in de val van zijn bedrieglijke transactie lopen.

De leugen van de belastingontduiker brengt hem in de gevangenis, en de leugen van de leerling maakt hem op school tot een spieker.

De leugen van het kind — en maar al te vaak ook die van de ouder — brengt de generatiekloof voort.

De leugen van de slordige werkmans

verdoezelt zijn halfslachtige reparaties.

Door van de ene leugen op de andere te leven, wordt een mens een huichelaar.

De leugen van een man of vrouw leidt tot ontrouw, en die van de verduisteraar leidt hem ertoe te knoeien in zijn boeken.

Het verlangen om te liegen en te bedriegen maakt een moeder tot winkeldiefvege en het kind dat haar helpt tot een potentiële misdadiger.

De leugen op de lippen van de roddeelaar in de buurt vermoordt de goede naam van menig onschuldig slachtoffer.

De oneerlijkheid van een huisvader overreedt hem een kleine jongen te bedriegen, en hem het abonnementsgeld voor de kranten die hij rondbrengt door de neus te boren.

De leugen van de geestelijke leert het geslachtelijk verkeer als een soort proefhuwelijk, waardoor een meisje wordt overgehaald haar deugdzaamheid prijs te geven. Misschien is zij zo naïef of zo onnozel hem op zijn woord te geloven, maar wat zal de prijs hoog zijn, die hij bij het oordeel voor het goddelijk gerecht zal moeten betalen, omdat hij heeft gezegd dat er niets zondigs schuilt in geslachtsverkeer voor het huwelijk, terwijl hij heel goed weet dat de Almachtige met krachtige stem van de berg Sinai heeft laten klinken: „Gij zult niet echtbreken.” (Ex. 20:14.)

De leugen van de huichelaar, die zijn vrouw hekel en zijn kinderen kleineert en zich thuis als een beest gedraagt, haalt hem ertoe over op zondag een vrome rol te spelen en in het koor te zingen en deel te hebben aan het heilig Avondmaal des Heren.

De leugen van het door verliefdheid verwaasde meisje misleidt haar ouders als zij een zondig leven gaat leiden met een jongen die niet anders doet dan haar naar beneden halen.

En dan nog haalt de ene leugen de andere uit: „Men hoeft veel logens om een logen te bewimpelen”, zegt Vondel.

Wij heiligen der laatste dagen geloven in God, en omdat wij in Hem geloven, geloven wij ook dat er een duivel is. Maar de duivel zelf is al een leugenaar — de vader van alle leugen — en zij die willen bedriegen en liegen en misleiden en valse voorstellingen geven, worden zijn slaaf.

Is het verwonderlijk dat er geschreven staat:

„Deze zes haat de Heere; ja, zeven zijn Zijn ziel een gruwel:

„Hoge ogen,

„een valse tong,

„en handen die onschuldig bloed vergieten;

„Een hart, dat ondeugdzaame gedachten smeedt;

„voeten, die zich haasten, om tot kwaad te lopen;

„Een vals getuige, die leugenen blaast; en

„die tussen broeders krakelen inwerpt.” (Spr. 6:16-19)

In de daarop volgende verzen verbindt de Schriftuur deze uitbarsting aan nog een snode zonde die immer met leugens en misleiding gepaard gaat — zinnelijke sex, waarvan God zegt dat hij de ziel verwoest. In een moderne openbaring beschrijft de Heer de hel van de toekomstige wereld met een opsomming van degenen die daarin zullen lijden; en Hij zegt:

„Dezen zijn het, die leugenaars, tovenaars, overspelers, hoereerders zijn, en die de leugen liefhebben en doen.

„Dezen zijn het, die de toorn van God op aarde verduren.

„Dezen zijn het, die ter helle worden

nedergeworpen en de toorn van de Almachtige God ondergaan . . .” (L. en V. 76:103-106.)

De meesten onder ons noemen zich christenen, dragen de naam van Christus en aanbidden Zijn heilige naam. Maar zijn wij diep in ons hart werkelijk christenen? Is onze aanbidding voor Hem waarlijk aanvaardbaar? Dit kunnen wij vaststellen door na te gaan of wij waarlijk Zijn geboden onderhouden. Zo nee, zijn wij dan het dragen van Zijn naam waardig?

Iemand vroeg eens: „Als u voor het gerechtshof moest bewijzen dat christen bent, welk bewijsmateriaal zou u dan aanvoeren?”

Christenen moeten leren dat misleiding helemaal niets van als-Christus-zijn wegheeft. In huichelarijschuilt geen rechtvaardigheid. Er is niets goeds aan een leugen.

Wij moeten inzien dat wij niet rein zijn voor het aangezicht van God, als wij niet eerlijk zijn, en dat geen enkel onrein ding in Zijn tegenwoordigheid mag komen. Onze toevlucht zoeken bij oneerlijke methoden is afdwalen van de christelijke levensweg. Iemand die afdwaaft van Christus, wordt een antichrist, en wie van ons kan zich dat permitteren? Een antichrist is tegen Hem, vecht tegen Hem, zelfs in stilzwijgende ongehoorzaamheid. Tegen Christus strijden betekent God uit ons leven bannen, en vooral hierdoor vraagt men eenvoudig om zelfvernietiging.

De mens mag dan al filosoferend beweren dat er geen God is; hij kan godsdienst doodverven als een mythe; hij mag dan zijn eigen intellectuele opvattingen ontwerpen, maar dat alles heeft geen enkele zin. Het bewijs dat God bestaat is overweldigend veel groter dan alle protesten en ijdele theorieën die Hem proberen af te schaffen. Een dichter drukte het zo uit: „Alleen de dwaas stert erin toe dat God niet bestaat.”

In deze tijd van grootse prestaties hebben wij meer reden om in God te geloven dan sinds mensenheugenis het geval is geweest. Al onze onderzoeken, al onze wetenschappelijke prestaties, zelfs onze bemande maan-

reizen, bevestigen het bestaan en de macht van God.

In toeval schuilt geen precisie, en spontaneïteit biedt geen zekerheid. Maar in het heil zijn zowel precisie als zekerheid aanwezig, en die — aldus de verklaringen van onze grootste wetenschapsmensen — vertellen Gods eer; en zo zingen zij dan met de psalmdichter van weleer uit volle borst: „De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid.” (Zie Ps. 24.)

Als wij ook maar in het minst geïnteresseerd zijn in het Evangelie, moeten wij het van ganser harte naleven. Het heeft geen zin zichzelf te misleiden en het slachtoffer te worden van onze eigen onbezonnenheid. Het is zo eenvoudig dat zelfs een kind het kan bevatten: als wij zalig willen worden in het koninkrijk der hemelen, moeten wij de wetten ervan eerlijk, in hun geheel en van ganser harte naleven. Halfslachtige naleving is strijdig met de Heer. Hij zegt tot de lauwen dat Hij hen uit Zijn mond zal spuwen!

Waarom dacht u dat Hij ons geboden heeft Hem met geheel ons hart, onze macht, ons verstand en onze sterkte te dienen?

Weten wij dan niet meer dat Hij heeft gezegd dat wij verdoemd worden, als wij Zijn geboden met een twijfelend hart ontvangen en ze traag nakomen? (L. en V. 58:29.)

Als wij daadwerkelijk christenen willen zijn, moeten wij deze uitspraken onthouden en in ons hart bewaren:

„Zo gij dan uw gave zult op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft;

„Laat daar uw gave voor het altaar, en gaat heen, verzoent u met uw broeder, en komt dan en offert uw gave.” (Mt. 5:23-24.)

„Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo.” (Mt. 7:12.)

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Mt. 22:39.)

En herinnert u zich nog dit ene gebod, dat de Heiland ons gaf: „... gij (zult) niet zijn gelijk de geveinsden?” (Mt. 6:5.) Verder legde Hij uit dat „niet-mand ... twee heren (kan) dienen;

...gij kunt niet God dienen en den Mammon." (Mt. 6:24.)

Bovendien hebben wij deze uitermate belangrijke tekst in de Schriften: „Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven; die leugenen spreekt, zal voor mijn ogen niet bevestigd worden." (Ps. 101:7.)

Toen de Almachtige van de berg Sinai sprak en gebod dat wij niet mogen stelen, zei Hij in één adem: „Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste," en tevens verklaarde Hij dat wij niets mogen begeren dat van onze naaste is. (Zie Ex. 20:16-17.)

In moderne openbaringen sprak Hij krachtig: „Gij zult niet liegen; hij, die liegt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen." (L. en V. 42:21.)

En tot een belangrijk onderdeel van de christelijke leer maakte Hij dit voorschrift: „Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken, noch hem enig leed berokkenen." (L. en V. 42:27.)

En Hij spoorde ons aan de hogere weg te volgen, toen Hij het mensdom leerde gierigheid en hebzucht te vermijden, door het lijnrecht tegenovergestelde van de in de geboden genoemde zonden bekend te maken. In plaats van *nemen* van onze medemensen, moeten wij *leren geven* — metterdaad barmhartige Samaritanen leren zijn; leren delen met onze naasten die het minder goed hebben dan wij, en werkelijk liefde betonen jegens onze medemensen. Daarom zei Hij: „... gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij

van uw bezittingen hebt te geven, toewijden ... En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen ..." (L. en V. 42:30-31.)

De Heiland wist welke de grote last van de zonde is. Hij droeg die last in de Hof van Gethsémané en aan het kruis voor ieder van ons. Hij weet dat het zondige leven het dure en ellendige leven is, en dat goddeloosheid nimmer geluk bracht. Hij nodigt ons uit een lichtere last te dragen, een vreugdevolle, verlichte en grote voldoening schenkende last, en Hij zegt: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

„Neemt mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht." (Mt. 11:28-30.)

De Heer maakt duidelijk dat alle mensen bekering nodig hebben, en dat Hij ons zal ontvangen, indien wij ons waarachtig bekeren en Zijn juk van liefde en vergeving en gehoorzaamheid op ons nemen.

Bij monde van Zijn dienstknecht van weleer, Johannes, sprak Hij:

„... indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

„Indien wij zeggen, dat wij geen zon-

de hebben, zo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet."

En daartegenover stelde Hij:

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." (I Joh. 1:7-9.)

„Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem.

„Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en weet niet, waar hij hengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind." (I Joh. 2:10-11.)

En dan hebben wij nog de woorden van Jakobus, die zegt dat geloof zonder werken dood is. Wij moeten ons geloof met onze werken combineren en onze werken met ons geloof, om werkelijk christen te kunnen zijn, en onze werken moeten werken der waarheid zijn. (Zie Jak. 2:17-18.)

De Geest van God is de Geest der waarheid. De Heiland is de verpersoonlijking van de waarheid. Hij beschreef Zichzelf zo: „Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij." (Joh. 14:6.)

Anders dan door middel van de waarheid bestaat er geen zaligheid in het Koninkrijk van God, en de waarheid is Christus. Dit is mijn getuigenis tot u, in de naam van de Heer Jezus Christus, Amen.

○

Het was moeilijk om de aanwezigheid op de eerste OOVJD in Nephi (Utah) op te voeren. Een tijd lang kwamen er slechts twee meisjes naar de vergaderingen — de presidente en haar secretaresse — maar ze openden de vergadering, hielden de presentie bij en voerden een programma uit. In de notulen voegde de secretaresse iedere keer deze opmerking toe: „Er was een grote en aanzienlijke congregatie aanwezig." Toen ze dat moest verantwoorden, zei ze: „De presidente was groot, en ik was toch zeker aanzienlijk."

History of the YLMIA, 1910, blz. 385.

Het leggen van een fundament voor het MILLENNIUM

Ik ben mijn Vader in de hemel dankbaar voor het voorrecht dat ik heb om wederom een algemene conferentie van de Kerk bij te mogen wonen met u, getrouwe heiligen der laatste dagen, die hier vanmiddag aanwezig bent.

De Heiland heeft gezegd: „De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.“ (Mt. 4:4) Ik ben ervan overtuigd dat diegenen onder ons die het voorrecht hadden de laatste drie vergaderingen van de conferentie bij te wonen, beseft hebben dat wij waarlijk gevoed zijn door het brood des eeuwigen levens. Wij hebben een prachtige raad en inspiratie ontvangen die ons werd gegeven door de dienstknechten des Heren. Brood houdt het lichaam in leven, maar er is meer nodig dan dat om de geest levend te houden. De muziek was heerlijk, en ik wil de zangers van Ricks College gaarne een compliment er over maken. Een paar weken geleden was ik bij hun wijdingsdienst en wij kunnen niet anders dan de Heer danken voor alle instituten van Zijn Kerk en voor alles wat deze

instituten en onderwijsinstellingen voor onze jonge mensen doen.

Vandaag wil ik een paar woorden zeggen over het fundament dat wij voor ons geloof hebben, waar wij voor leven, en wat ons streven en onze ambities werkelijk zijn. Ik denk aan de dagen toen deze mooie tempel in dit blok werd opgericht, nu ruim honderd jaar geleden. Terwijl men bezig was het fundament te leggen, dat volgens zeggen bijna vijf meter breed is, kwam president Brigham Young langs en zag dat de arbeiders kleine stukjes graniet stortten. Hij liet ze er weer uit halen en deze grote blokken graniet ervoor in de plaats zetten, en verklaarde: „Wij bouwen deze tempel met de bedoeling dat zij zal blijven staan gedurende het Millennium.“ Is dat geen heerlijk idee? Een ieder van ons behoorde het verlangen te hebben zijn leven zo op te bouwen en onze gezinnen te helpen hun leven zo op te bouwen, dat wij staande zullen blijven gedurende het Millennium.

Vanmorgen hebben wij in de dienst kunnen luisteren naar broeder Romney. Hij beschreef de beloften van de

profeet en van de Heiland Zelf met betrekking tot Zijn komst. Wie onder ons zou niet zodanig willen wandelen dat hij met zijn geliefden gerekend zou kunnen worden tot degenen die, als de bazuin van God zal klinken en de doden zullen opstaan, in Zijn tegenwoordigheid kunnen verblijven?

Ik denk aan de woorden van de apostel Johannes die verbannen werd naar het eiland Patmos en aan wie door een engel alles werd getoond, vanaf de krijg in de hemel — toen Satan werd uitgeworpen — tot aan het slottaferaal. Hij zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken — niet alleen naar hun geloof, niet alleen naar wat zij met hun mond spraken, maar uit hun werken. En de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken. (Zie Op. 20:12-14.)

„... en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren.“ (Op. 20:4-6.)

Is er iemand wiens getuigenis ooit is aangeraakt door de goddelijke Geest, die er mee tevreden zou zijn om duizend jaar te blijven als de bazuin Gods schalt en hij zich had kunnen voorbereiden? En als er nu een fundament van bijna vijf meter breed voor nodig is om de tempel overeind te houden gedurende het Millennium, dan is er heel veel gehoorzaamheid van onze kant voor nodig om ons op die heerlijke gebeurtenis voor te bereiden.

De Heiland heeft gezegd: „...de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden.“ (Mt. 7:14.) Wij moeten er dus zeker van zijn dat wij ons op de rechte en nauwe weg bevinden die naar het leven leidt. Bij een andere gelegenheid zei Hij:

„Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft:

„En er is slagregen nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid en zijn tegen hetzelfde huis aangevallen,

en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond.

„En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft;

„En de slagregen is nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot.“ (Mt. 7:24-27.)

Het soort fundament waar wij ons leven op bouwen is even belangrijk voor ons eeuwig geluk als het soort fundament waar zij een heilige tempel op bouwen, zodat hij zou blijven staan gedurende het Millennium.

Enkele jaren geleden, tijdens de periode dat ik president was van de zending in de Zuidelijke Staten, gaf ik op een avond een toespraak in Quitman, Georgia, over de eeuwige duur van het huwelijksverbond en de gezinseenheid. Ik las voor uit het boek van broeder Rulon S. Howell *Do Men Believe What Their Church Prescribes?* (Deseret Book Co., 1932.) Daar staat een opsomming in

van de belangrijkste kerken en hun verklaringen, inclusief die over de eeuwige duur van het huwelijksverbond, en er was er niet één die hierin geloofde.

Ik kan niet begrijpen hoe zij de Bijbel kunnen lezen en er niet in kunnen geloven, en hoe over de gehele wereld de kerken huwelijken kunnen voltrekken tot de dood u scheidt. Wat een verkeerde opvatting! Waarom gaan ze niet terug tot de tijd dat God de schepping van deze wereld had beëindigd, en al wat Hij gemaakt had zag en bemerkte dat het goed was, en Adam erop plaatste, en sprak: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij...“ (Gen. 2:18.) Hij maakte een hulpe voor hem en zei: „...en zij zullen tot één vlees zijn.“ (Gen. 2:24.) Wat God nu samenvoegt en tot één vlees maakt, kunt u niet scheiden zonder dat u twee heften krijgt in plaats van twee gehelen. Jezus herhaalde deze verklaring toen Hij zei:

„Daarom zal een mens vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn:

„...Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.“ (Mt. 19:5-6.)

Aan het eind van de vergadering stond ik bij de deur en gaf de mensen die weggingen een hard. Een man kwam naar mij toe, hij stelde zich voor als dominee van de Bap-

ren houdt, niet in dat beginsel willen geloven?

Er zijn mensen zoals hij die ook geloven dat het huwelijk eeuwig behoort te zijn, maar in de gehele wereld is er buiten onze Kerk geen kerk voor zover ik weet, die gelooft in het eeuwig durende huwelijksverbond.

tisten. Ik zei: „Heb ik u vanavond verkeerd geciteerd?“ „Nee, mijnheer Richards,“ zei hij, „het is zoals u het vertelde. Wij geloven niet allemaal alle dingen die onze kerk ons leert.“ En ik zei: „En u gelooft ze ook niet? Waarom gaat u niet terug en leert u aan uw mensen de waarheid? Van u zullen ze het aanvaarden, ze zijn nog niet bereid om het van de mormoonse zendelingen aan te nemen.“ Hij zei: „Ik spreek nog wel eens met u,“ en dat is alles wat ik op die avond uit hem kon krijgen.

De volgende keer dat ik weer naar die wijk ging voor een conferentie, ongeveer vier maanden later, werd mijn komst in de kranten bekend gemaakt omdat ik de zendingspresident was. Ik wandelde naar die kleine kerk en daar stond de Baptisten dominee op mij te wachten. Wij schudden elkaar de hand en ik zei: „Graag zou ik van u vernemen wat u van mijn vorige toespraak dacht.“ Hij zei: „Mijnheer Richards, ik heb er al die tijd over nagedacht. Ik geloof ieder woord dat u gezegd heeft.“ Toen zei hij: „Maar ik zou graag de rest ervan willen horen.“ Hoe zou een man die oprecht van zijn vrouw en zijn kinde-

Benken eens wat een groot verschil het in ons leven uitmaakt wanneer wij weten dat wij voor altijd en eeuwig verder zullen leven! Ik zou net zo lief geloven dat de dood zowel lichaam als geest volledig vernietigt, als dat ik zou geloven dat wanneer de dood zijn intrede doet, hij mij van mijn vrouw en kinderen zou scheiden en dat wij elkaar niet meer zouden kennen. Ik zeg u dat er dan niet veel zou zijn om naar uit te zien. Hoe zoudt u voor eeuwig verder willen leven, zonder bestendiging van de liefdesbanden die u hier binden?

Wij zien gevallen van kidnapping, of kinderroof. Ik herinner me nog van jaren geleden, ik geloof dat het in 1932 was, dat het zoontje van kolonel Lindbergh¹ werd gekidnapt. Er was een briefje achtergelaten waarin gevraagd werd om \$ 50.000. Hij zou graag betaald hebben wat zij vroegen, als hij zijn jongen maar weer terug had kunnen krijgen. En hier komen wij weer bij onze kennis van het eeuwige leven. Broeder Marion G. Romney haalde vanmorgen de openbaring van de Heer aan waarin Hij zegt dat in de opstanding de kinderen zullen opstaan en zonder zon-

de zullen opgroeien tot zaligheid. (Zie L. & V. 45:58.)

Er bevinden zich onder ons mensen die hun kleintjes ten grave hebben gedragen, en ook wij hebben dit moeten doen. Ons werd in Holland een dochtertje geboren toen ik daar zendingspresident was, en wij mochten haar drie en een half jaar bij ons hebben. Mijn vrouw heeft meerdere malen gezegd dat zij wist dat de engelen die geest bij ons gebracht hadden, want zij had hun aanwezigheid gevoeld. Toch moesten we haar ten grave dragen. Als wij het gevoel hadden gehad dat het einde geweest zou zijn, zouden we alles in de wereld hebben willen geven om haar weer terug te hebben. Nu komen wij weer bij die grote kennis die wij hebben door de herstelling van het Evangelie. Wij weten dat zij van ons zal zijn in de eeuwige wereld, en dat wij de vreugde zullen hebben haar zonder zonde te zien opgroeien tot zaligheid. Soms denk ik dat enkele uitverkoren geesten de ervaring in de sterfelijkheid waarschijnlijk niet zo nodig hebben als andere kinderen, en dat dat de reden is waarom de Heer het juist achtte om haar tot Zich te nemen.

Wij hadden vier dochters voor wij een zoon kregen. We werden naar Californië gezonden om over een ring te presideren en onze jongen ging met een lid van de hoge raad en zijn zoon mee en kwam om bij een ongeluk. Dit is het grootste verdriet dat ons ooit overkomen is, maar nu naderen wij, bij wijze van spreken, het eind van de ladder en zien vooruit, wetend dat deze banden van liefde door God onze eeuwige Vader bedoeld zijn om tot in alle eeuwigheid te duren. De prikkel van de dood wordt weggenomen wanneer wij weten dat wij degenen zullen ontmoeten die ons zo dierbaar en heilig zijn. Gode zij dank voor onze kennis! Ik zou graag zien dat ons fundament hier zo gelegd werd dat wij waardig zullen zijn bij onze geliefden te staan en bij de heiligheid en verlost kinderen van onze Vader. Broeders en zusters, wij zijn een ge-

zegend volk, want wij hebben het voorrecht op deze aarde te wonen in een tijd dat het Evangelie is hersteld en wij weten dat het waar is. Wij zijn gezegend omdat wij een fundament hebben waar wij ons geloof op kunnen bouwen, hetgeen elke dag dat wij samen zijn met onze beminden, tot een blijde dag maakt. Geen wonder dat president McKay zo dikwijls zei dat geen enkel succes opweegt tegen het falen in eigen gezin. En hoe dichter mannen en vrouwen bij God leven door Zijn geboden te onderhouden, des te groter is de liefde in het gezin, en des te groter is de waardering voor de kennis die wij hebben dat die liefde kan voortduren tot in alle eeuwigheden die voor ons liggen.

In de tijd dat ik president was van de Zuidelijke Staten leende een lerares een boek aan een van onze mormoonse kinderen. Toen dat boek terugging lag er een kaartje in met de Artikelen des Geloofs, en die lerares las het. Zij ging naar haar dominee en vroeg: „Waarom heeft onze kerk niet iets dergelijks?” De dominee kon haar geen bevredigend antwoord geven en daarom schreef ze een brief aan het inlichtingenbureau in Salt Lake City. Daar stuurden ze haar brochures, ze stuurden ons haar naam, de zendelingen bezochten haar en zij sloot zich bij de Kerk aan.

Dan denk ik, als ik die Artikelen des Geloofs lees die door de profeet Joseph Smith werden geschreven (en er zijn nog veel meer belangrijke leerstellingen die hij niet opschreef), hoe kan iemand deze artikelen lezen en dan niet geloven dat wij de waarheid hebben? Geen andere kerk in de wereld heeft een dergelijk fundament om op te bouwen. Tot slot zou ik er een paar willen voorlezen: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest.” Twee afzonderlijke Personen, leerde de profeet Joseph Smith ons, met lichamen van vlees en beenderen, en de Heilige Geest als een Persoon van geest.

„Wij geloven, dat de mens voor zijn

eigen zonden zal worden gestraft, en niet voor Adams overtreding.” Er zijn niet veel kerken die dit geloven.

„Wij geloven, dat door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.”

„Wij geloven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: 1e. Geloof in de Here Jezus Christus; 2e. Bekering; 3e. Doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; 4e. Handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes.” Ik geloof niet dat een andere kerk in de wereld op dit fundament bouwt, en toch, wanneer wij ons wenden tot het zesde hoofdstuk van Hebreë, zegt Paulus: „Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God.

„Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel.” (Heb. 6:1-2.)

Dat is precies hetzelfde als in onze Artikelen des Geloofs staat.

„Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.” Geen andere kerk gelooft dat, zij denken dat zij autoriteit bezitten door hun Bijbel te lezen.

„Wij geloven in dezelfde organisatie, die in de oorspronkelijke kerk bestond, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten, enz.” Paulus vertelt ons dat Zijn Kerk werd gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; en geen andere kerk heeft dit fundament.

„Wij geloven in de gave van talen, profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen, enz.”

„Wij geloven dat de Bijbel het Woord van God is, voor zoverre deze nauw-

keurig is vertaald; wij geloven ook, dat het Boek van Mormon het Woord van God is.” En niemand kan de Bijbel geloven zonder te weten dat er nog een ander boek met Schrifturen is waarvan God beloofde dat het te voorschijn zou komen en dat het bij de Bijbel gevoegd zou worden en dat beide boeken tot één zouden worden in Zijn handen.

„Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voornamelijk dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren.” Met andere woorden, wij geloven in voortdurende openbaringen en dat de ware Kerk van Christus heden door openbaring wordt geleid.

En dan: „Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der tien stammen, dat Zion op het westelijk vasteland zal worden gebouwd, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeren, en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijselijke heerlijkheid zal ontvangen.” Wij weten deze dingen, en Jesaja vertelt ons, dat als die dag zal komen er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal zijn, waarin het lam en de leeuw samen zullen nederliggen, en wij zullen huizen bouwen en ze bewonen, en wij zullen wijngaarden planten en de vruchten ervan eten. Wij zullen niet bouwen opdat een ander het zal bewonen, maar iedere man zal genieten van het werk van zijn eigen handen, en zij zijn de gezegenden des Heren en hun nakomelingen eveneens. (Zie Jes. 65:17-23.) Geen wonder dat wij het verlangen behoren te hebben een fundament te leggen dat vergeleken kan worden met het fundament waarop de heilige tempel staat, zodat wij er zeker van kunnen zijn dat wij met onze geliefden kunnen staan gedurende het Millennium. Moge God een ieder van ons en onze gezinnen helpen, om dit te doen, bid ik, en ik laat u mijn zegen in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

1 Lindbergh, Charles Augustus, Amerikaans vliegenier, geboren in 1902

Het belijden en ver- zaken van de zonde: Elementen van oprechte bekering

DOOR OUDERLING
JAMES A. CULLIMORE
assistent van de Raad der Twaalven

Als ik dit geweldige gehoor overzie, ben ik mij ervan bewust dat de meesten onder u die beneden zitten het priesterschap dragen, en dat van die groep de meesten waarschijnlijk bisschop zijn.

Ik heb een groot respect voor de bisschoppen in de Kerk en voor hun verantwoordelijkheden. Een bisschop is de herder van een wijk, de presiderende hogepriester en een gewone rechter onder het volk van Zion. (zie L. en V. 107:74, 76.) Hij moet o.a. beoordelen of iemand waardig is om in de Kerk een ambt te bekleden, om kerkelijke verordeningen te bedienen, om een tempelaanbeveling te ontvangen, enz. De taak van een bisschop is de leden van zijn wijk raad te geven, ze bij te staan in hun moeilijkheden, de bekentenis van overtreders aan te horen en ze in hun bekering te ondersteunen. Helaas zijn velen onder de laatstgenoemde als gevolg van hun overtreding volkomen inactief in de Kerk en hebben ze veel aandacht nodig. Omdat ze gezondigd hebben voelen ze zich verloren en dat het geen zin heeft nog ergens moeite voor te doen. Vooral tot deze groep mensen in de Kerk zou ik mij vandaag willen richten. Zij zijn allen uitnemende zonen en dochters van onze hemelse Vader die, wellicht in een ogenblik van zwakte of door omstandigheden die zij zelf waarschijnlijk niet hebben gewild, hebben gefaald. Ze voelen zich wanhopig en zijn zich van hun schuld bewust. Gedachten als: „Wat geeft het nog, voor mij is er geen hoop meer” en „voor mij is vergeving uitgesloten” overheersen. Toch kunnen zij geholpen worden, en wel met de hulp van een toegewijde bisschop die de moed niet opgeeft en zich steeds voor deze mensen blijft inzetten. Wanneer zij ontdekken dat er nog hoop is, dat God genadig is, en dat zonden vergeven kunnen worden, zal dat een lichtstraal werpen op het sombere gemoed dat door de overtreding is belast.

Onlangs ontving een bisschop een brief van iemand die onder dergelijke omstandigheden had verkeerd. In een interview met haar bisschop had een

jong meisje haar hart uitgestort. Hij had haar de verzekering gegeven dat niet alles verloren was en dat zonden vergeven kunnen worden, mis ten zich volledig bekeert. Na enkele dagen schreef ze:

„Eigenlijk had ik er geen idee van hoe erg ik er aan toe was tot de last van me werd afgenomen. Ik weet wel dat er tijd voor nodig is om alles weer in orde te brengen. Misschien kan ik mijn dankbaarheid aan u en aan mijn hemelse Vader wel het beste tonen door te worden zoals u denkt dat ik ben en zoals God weet dat ik kan worden. Op de een of andere manier ben ik een beetje bang — neen, bang is eigenlijk het woord niet — meer het gevoel dat alles wat wij in dit leven doen enorm belangrijk is. Het leven heeft me altijd zoveel geboden, zoals vreugdevoelen, de zon zien opkomen, een baby horen lachen, kinderen zien spelen of zien dat iemand een tegenslag in zijn leven overwint. Toch mogen we niet vergeten dat er altijd baby's zijn die huilen, kinderen die ruzie maken en mensen wie het niet voor de wind gaat.”

President Spencer W. Kimball heeft wel eens een soortgelijk geval beschreven:

„Soms wordt iemand zo overweldigd door schuldgevoelens, dat als hij zich bekeert, en hij de afschuwelijkheid en walgelijkheid van de overtreding beseft, hij zich diep verslagen voelt en zich afvraagt: „Kan de Heer mij ooit vergeven? Kan ik mezelf dit ooit vergeven?” Maar als men dan in diepe moedeloosheid is verzonken en men het wanhoop van zijn positie inziet en men zich in zijn hulpeloosheid tot God wendt, dan is daar die zachte, maar doordringende stem die tot de ziel fluistert: „Uw zonden zijn u vergeven.” (*Miracle of Forgiveness*, Bookcraft, 1969, blz. 344.)

In de Schriften vinden we vele teksten die ons troost bieden. In de eerste brief van Johannes lezen we: „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid.” (1 Joh. 1:9.)

In de Leer en Verbonden lezen we:

„Want ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen; Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.” (L. en V. 1:31-32.)

Misschien stelt de volgende passage de overtreder wel het meest gerust: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (L. en V. 58:42.)

President Kimball legt het heel duidelijk uit. Hij zegt: „... Iedereen is geroepen zich van zijn zonden te bekeeren. Er is beloofd dat ze vergeven zullen worden indien aan de oproep gehoor wordt gegeven. Het zou zinloos zijn de mensen op te roepen tot bekeering als er geen vergeving zou zijn. Het leven van Christus zou zijn verspild, als Hij er niet in zou zijn geslaagd om ons de mogelijkheid tot verlossing en verhoging te brengen!”

Een van de mooiste beloften is afkomstig van Jesaja. Daarin wordt aan een iegelijk die zich bekeert vergeving beloofd: „Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den Heere, zo zal Hij Zich Zijner ontfemen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.” (Jes. 55:6-7.)

Bekering is vaak niet gemakkelijk. Men moet er zeer nederig voor zijn. Er is vaak bovenmenselijke moed voor nodig, vooral bij ernstige overtredingen. Maar de Heer heeft ons duidelijk uiteengezet hoe wij kunnen zien of iemand zich van zijn zonden heeft bekeerd. Hij heeft gezegd: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert; Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (L. en V. 58:43.)

Belijden en verzaken zijn daarom de twee belangrijkste elementen van de bekering. Nadat iemand zich van zijn overtreding bewust is geworden en vastbesloten is zich daarvan af te wenden, moet hij zichzelf vernederen en zijn overtreding belijden. Het zou natuurlijk veel makkelijker zijn er alleen maar mee op te houden, vooral bij een

ernstige overtreding, en er niemand iets van te zeggen. Maar wanneer men zich moet vernederen en zowel aan de benadeelden als aan de bisschop zijn zonde moet belijden, wordt de zaak ernstiger en zal men pas echt nederig zijn.

Nadat de overtreder zijn schuld heeft bekend, zal hij door goede werken moeten tonen dat hij bekeerd is en dat hij nu getrouw de geboden van de Heer onderhoudt. Herstel, voor zover dat mogelijk is, is ook een belangrijk onderdeel van de bekering. Het behelst het teruggeven van hetgeen ontomen is, of herstellen van de schade die is aangericht. Daarmee laat men aan degene tegen wie men heeft gezondigd zien dat men berouw heeft en het nu goed wil maken.

President Harold B. Lee zegt dat zo mooi:

„We moeten eerst degene die het meest door onze daden is getroffen onze zonden belijden. Dit is meer dan het toegeven van de schuld nadat het bewezen is dat men schuld heeft. Wanneer u velen heeft geërgd zult u dat ook tegenover velen moeten bekennen, opdat ze zullen weten dat u op nederige wijze uw schuld toegeeft. (Zie L. en V. 42:90-92.) Als uw daad in het geheim is gepleegd, zal uw bekentenis ook in het geheim moeten geschieden en uw Vader die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. (Mt. 6:6.) Daden die uw aanzien als lid van de Kerk of uw voorrechten en verhoging in gevaar brengen, moeten dadelijk worden medegedeeld aan de bisschop die door de Heer is aangesteld als herder over de desbetreffende kudde en als gewone rechter onder het volk van Zion. (L. en V. 107:74, 76.) Hij zal die bekentissen geheimhouden en er rechtvaardig en genadig in oordelen, zoals dat in ieder van de gevallen noodzakelijk is. Na het belijden van de zonde moet men vruchten der bekering waardig voortbrengen, dat wil zeggen, goede werken die opwegen tegen het kwaad dat is geschied. Hij moet, voor zover het in zijn vermogen ligt, op de juiste wijze schadeloosstelling verle-

nen, en teruggeven wat hij heeft ont-nomen of de schade die hij heeft aan-gericht herstellen. (*Youth and the Church*, Deseret Book Co., 1970, p. 99.)

Als iemand zijn zonden beleden heeft en aan de bekering is begonnen, zodat hij aantoon dat hij oprecht naar vergeving verlangt, hoe kunnen we dan weten wanneer wij moeten vergeven? Hoe kunnen we weten dat hij zich werkelijk heeft bekeerd?

In het jaar 1831 heeft de Here in een openbaring aan de Kerk gezegd: "...voorwaar zeg Ik u: Ik, de Here, vergeef de zonden van hen, die hun zonden voor mij belijden en vergeving vragen, en die niet tot de dood hebben gezondigd.

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde. Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.“ (L. en V. 64:7, 9-10.)

In deze duidelijke instructies aan de Kerk wordt ons gezegd dat wij ieder-een dienen te vergeven. Nu betekent dat niet dat wanneer de bisschop een bekentenis van een van zijn leden heeft aangehoord, hij hem onmiddellijk ontslaat van alle verantwoordelijkheid voor zijn overtredingen door hem vergeving te schenken. Natuurlijk is hij vergevingsgezind. Hij is vriendelijk en begrijpend en zal al het mogelijke doen, om hem te helpen weer volledig actief te worden. Maar niettegenstaande zijn liefde en begrip is het heel goed mogelijk dat hij een straf oplegt. Bepaalde kerkelijke voorrechten worden dan gedurende enige tijd onttrokken, al naargelang de aard der overtreding. Aan een van de presiderende broeders werd eens de volgende vraag gesteld: „Wanneer is een overtreding vergeven?“ Het antwoord was: „Wanneer men zich heeft bekeerd.“ Toen werd er gevraagd: „Hoe kunt u weten dat iemand zich heeft bekeerd?“ Dat werd aldus beantwoord: „Dat kunt u pas weten wanneer u in het hart van de mensen kunt kijken. Op het moment

van een belijdenis is er waarschijnlijk wel sprake van bekering, maar omdat we zo iets niet zeker weten, moet de betreffende persoon gedurende enige tijd blijf geven van zijn bekering door getrouwheid aan het Evangelie.“

De tijd die daarvoor nodig is wordt bepaald door de ernst van de overtreding en de berouwvolle houding van de persoon zelf. Een gedeelte uit een brief van het Eerste Presidentschap aan een ringpresident die een van de leden van zijn ring hielp om vergeving te verkrijgen voor een ernstige zedelijke overtreding, bevatte de volgende verduidelijkende passage:

„Het belijden en verzaken zijn elementen van oprechte bekering. Ze moeten gepaard gaan met herstel, voor zover dat mogelijk is, en met naleving van alle geboden die de Heer voor welk kwaad er ook is begaan, ons heeft gegeven. Het is de vraag of er voldoende tijd is verstreken om te kunnen bepalen of aan het verzakende element is voldaan. Wij zijn van mening dat er meer tijd nodig is voordat deze persoon heeft bewezen in de toekomst een rechtvaardig leven te kunnen leiden.“

Het Algemeen Kerkelijk Handboek zegt dat er na een ernstige overtreding enige tijd gewacht moet worden voordat iemand weer alle voorrechten kan genieten, zowel in de Kerk als in het priesterschap.

Maar welke straf er ook is opgelegd, hoe lang en hoe moeilijk de weg ook is, en ook al toont men de nederigheid die past bij het „zich in zak en as bekeren“ (zie Mt. 11:21), alleen als men zich werkelijk bekeert is men op de goede weg.

Door de verzoening van Jezus Christus kunnen wij van onze zonden gereinigd worden. Laat ons horen wat Amulek hierover zegt: „... hij zeide hem, dat de Here voorzeker zou komen om Zijn volk te verlossen, maar dat Hij niet zou komen om hen in hun zonden te verlossen, maar om hen van hun zonden te verlossen. En de Vader heeft Hem macht gegeven om hen van hun zonden te verlossen door bekering.“ (Hel. 5:10-11.)

Nu tot slot de verzekering dat zonden

vergeven kunnen worden: „Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.“ (L. en V. 93:1.)

Het zal misschien niet gemakkelijk zijn en het kan een lange, moeilijke weg zijn, maar ik getuig tot u dat het de weg is die de Heer ons in Zijn genade heeft gegeven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

„Alzo zegt de Heere”

OUDERLING THEODORE M. BURTON assistent van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

Ongeveer een maand geleden werd ik door het Eerste Presidentschap uitgezonden om een reeks kerkelijke conferenties te houden in Zuid-Amerika. Eerlijk gezegd wist ik niet precies wat ik van dat gebied kon verwachten en toen ik die landen en de bevolking ervan zag, had mijn verbazing niet groter kunnen zijn.

Ik heb daar overal grote steden gezien met hypermoderne, hoog oprijzende gebouwen en moderne voorzieningen. Er was net zoveel verkeer als in onze grote steden in Noord-Amerika. Men was er in koortsachtige haast bezig flatgebouwen, kantoorgebouwen, ondergrondse spoorwegen, wegen en fabrieken te bouwen om te

proberen aan de behoeften van een zich uitbreidende economie te voldoen.

Eerlijk gezegd werd ik verliefd op de bevolking van Zuid-Amerika. Toen ik er voor het eerst kwam, kende ik er niemand, maar ik werd zo hartelijk en gastvrij ontvangen dat ik, toen ik een paar weken later vertrok, ontdekte

dat ik veel nieuwe, heel bijzondere vrienden erbij had, die ik bij het afscheid een broederlijke *abrazo*, dat is een omhelzing, gaf.

Tijdens mijn gesprekken met kerkelijke leiders kwam ik tot de ontdekking dat de Zuid-Amerikanen met dezelfde problemen te kampen hebben als die waarmee de mensen in andere delen van de wereld over het algemeen worden geconfronteerd. Mijn vrienden in Zuid-Amerika vertelden dat de mensen er zo hun zinnen op hebben gezet te voorzien in hun materiële behoeften, dat hun geestelijke behoeften verwaarloosd worden. De kerken verliezen hun vat op hun leden. De mensen zijn niet geïnteresseerd in de godsdiensten van tegenwoordig en de invloed van de kerk is aan het tanen. De mensen vinden geen troost bij hun godsdienstige leringen en filosofieën. Hetzelfde geldt voor Europa en de Verenigde Staten van Amerika. Ik neem aan dat het voor de gehele wereld geldt. In veel gebieden worden de kerken centra van politiek activisme. Dominees en priesters lopen voorop in politieke protestmarsen. Pastores wenden zich tot de psychologie, psychiatrie en sociologie, in een poging de emotionele en geestelijke behoeften van hun parochianen te bevredigen. Als er preken worden gehouden, zijn het intellectuele meesterstukjes van geleerden die aan theologische hogescholen zijn opgeleid tot redenaars, maar hun woorden komen niet meer uit het hart. Zij brengen een boodschap die overstroomt van de wijsheid van de mens, maar niet de boodschap van God.

Kerkelijke leiders voelen dit aan en

weten het. Dientengevolge trachten zij hun kerken te hervormen. Er worden grote veranderingen in de leer en het beleid van de kerk voorgesteld, en een aantal van die wijzigingen is al van kracht geworden. Er worden conferenties en synodes belegd om te proberen leerstellige zaken, beleidsaangelegenheden en de verwording van de verordeningen van het Evangelie e. d. te definiëren. Het komt mij voor dat de mensen voor God proberen te spreken, in plaats van *God Zelf* aan het woord te laten.

Men zegt wel dat hetgeen vandaag de dag het hardste nodig is niet de stem van de mens, maar de stem van God is. Welke generatie mannen en vrouwen heeft, ooit de stem van een profeet Gods harder nodig gehad om hen te leiden dan wij nu? Waar kunnen wij, in een periode in de geschiedenis waarin wij van alle kanten worden toegebruuld door stemmen, die zeggen: „Ziet, dit is de waarheid,” of „Nee, dit is de waarheid,” een gezaghebbende stem horen zeggen: „Alzo zegt de Heere”? Waar is een Mozes of een Jesaja of een Petrus of een Paulus, die kan spreken vanuit zijn persoonlijke kennis van God?

Ik zie, evenals u, dat er over de gehele lengte en breedte van de aarde ideologisch wordt afgedwaald. In kranten, tijdschriften en boeken lezen wij diverse voorstellen van mensen, die zedelijke en ethische problemen willen oplossen door een wet in te voeren. Wij zien hoe mannen en vrouwen zich wenden tot politieke theorie of tot de wetenschap, in een poging de geestelijke en morele problemen van de hedendaagse maatschappij op te los-

sen. Wij proberen onze problemen op te lossen door een menselijke filosofie en geleerdheid en wijsheid. En weer hoor ik, hoe Jesaja de gedachten en de wil van God uitsprak:

„De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den Heere, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.

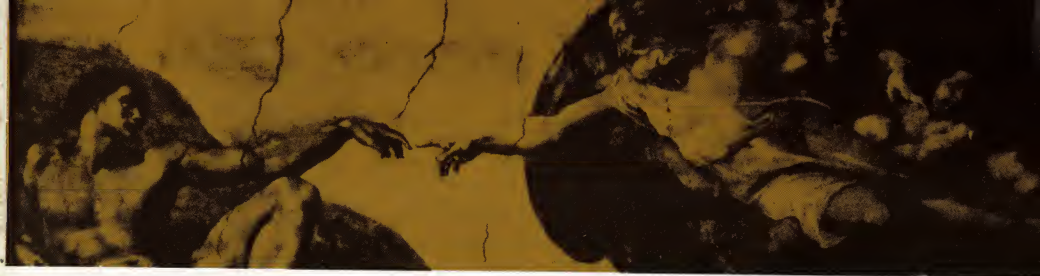
„Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de Heere.

„Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten.

„Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doordringt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengende en uitspruitende, en zaad geve den zaaier, en brood den eter; „Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende.” (Jes. 55:7-11.)

Gods weg is de weg waarlangs wij moeten komen tot de oplossing van onze politieke, zedelijke, ethische en ook financiële problemen. De weg des Heren kan oorlogen, rellen, discriminatie, leed en zelfs hongersnood uitbannen. De wereld heeft dan ook de leiding nodig van een ware profeet die, omdat hij de gedachten en de wil van God kent, in Diens naam met macht en gezag kan spreken en zeggen: „Alzo zegt de Heere!”

Die dag is nu gekomen! De oud-ties-

tamentische profeten voorzagen dat God in de laatste dagen Zijn koninkrijk op de aarde zou herstellen om in alle eeuwigheid te blijven bestaan. Daniël sprak over een steen, die God van de berg zou afhouden met Zijn eigen hand, en die zou voortrollen om de gehele aarde te vervullen. Micha zei dat dit zich zou voltrekken in de laatste dagen, wanneer de aarde vervuld zou zijn van tumult en beroeringen. Maleachi voorspelde de komst van Elia en de wederoprichting van alle dingen. Jezus zei dat een boodschapper, ofwel Elias, gezonden zou worden voorafgaande aan Zijn wederkomst om ter voorbereiding van die te verwachten gebeurtenis alle dingen te herstellen. Petrus getuigde dat er in de laatste dagen een tijd van verkoeling zou komen, en dat Jezus in de hemel zou blijven „tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.“ (Hand. 3:21.)

Deze wederoprichting die voorgezegd werd begon zo rustig en onopvallend, dat de wereld zich er niet eens van bewust is dat ze had plaatsgevonden. Ze kwam kalm en onopvallend „als een dief in de nacht.“ (1 Thes. 5:2.) Het was niet het gevolg van de wijsheid van de mens, maar in antwoord op een eenvoudig gebed van Joseph Smith, een jongen uit de Amerikaanse staat New York, die nabij Palmyra het bos inging om God de eenvoudige vraag te stellen: „Welke is de ware kerk?“ Die jongen had er geen flauw idee van dat er een nieuwe bedelling van Gods genade en goedheid op het punt stond te beginnen. Toentertijd

leeftde er op de aarde geen profeet die de vraag van Joseph kon beantwoorden. Er was geen andere manier waarop God die vraag kon beantwoorden, dan door Zelf het antwoord te geven.

De ware kennis van God was in de eeuwen na de dood van Christus verloren gegaan. Toen Joseph Smith het bos inging om te bidden, wist hij niets meer over God dan zijn tijdgenoten. Tot die tijd hadden alle christelijke kerken het geloof in een Godheid onderwezen die tot een eenheid versmolten was. Zij geloofden in een God van de geest, die onbekend en onkenbaar was. U kunt zich wel de verbazing van Joseph voorstellen, toen er niet één, maar twee Personen tot hem kwamen, in antwoord op dat eenvoudige gebed. De ene Persoon sprak en, wijzende op de Ander, stelde Hij Hem voor met deze woorden: „Dit is Mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!“ (J. S. 2:17.) De levende, opgestane Jezus Christus, de ware Zoon van God Zelf, onderwees Joseph, en zette zo een nieuwe bedelling in: die van de ware kennis van God. Hij vertelde Joseph dat er toen geen kerk op de aarde bestond die gemachtigd was in Zijn naam te spreken. Hij zei Joseph dat hij, na de nodige voorbereidingen en nadat hem de autoriteit van het priesterschap zou zijn verleend, de eerste van een reeks levende profeten in deze tijd zou zijn, profeten die het mensdom moesten onderwijzen en zegenen, zoals ook de profeten van weleer dat hadden gedaan.

Zoals Jezus Christus had voorgezgd, kwamen hemelse boodschappers die de sleutelen van het heilig priester-

schap droegen naar de aarde en zij verleenden de macht van het heilig priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Zij gaven deze mannen de bevoegdheid Gods gedachten en wil aangaande deze laatste dagen te kennen. Diezelfde macht leeft ook nu nog voort.

Er zijn nog meer Schrifturen gegeven, opdat in de mond van twee of meer getuigen de waarheid van alle dingen zou worden vastgesteld. Er werden nieuwe openbaringen gegeven om de juiste handelingen van de priesterschap te herstellen en om opnieuw de verordeningen in te stellen zoals ze werden uitgevoerd en toegepast in de dagen van Jezus Christus. De Kerk van Jezus Christus werd hersteld, en met dezelfde macht, gaven en bevoegdheid als in vroeger dagen. Weer had God woordvoerders op de aarde, die de gave hadden de gedachten en de wil van God te kennen en die gemachtigd waren te zeggen: „Alzo zegt de Heere!“

Toen Joseph Smith zich uit zijn geknielde houding oprichtte daar in dat heilige bos, wist hij meer over de aard, de macht en de eigenschappen van God dan geleerden door een mensenleven lang studeren te weten konden komen. Dit is de geest van de Kerk van Jezus Christus vandaag de dag. Het getuigenis en de macht van de Heilige Geest onderscheiden deze kerk van alle andere. Wij hoeven geen geleerden bijeen te roepen om over de gedachten en de wil van God te debatteren. Wij hebben levende profeten en apostelen die ons leiden. Als wij hun raad opvolgen, kunnen wij de kwade dingen van deze tijd vermij-

den, ten volle geloven, en vrede in het hart bezitten.

Daarom kenmerkt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zich door de kracht, die het leven van de mens ten goede beïnvloedt. Mannen en vrouwen die weten dat zij de wil Gods doen, zullen bereid zijn offers te brengen, te delen, te dienen en in vrede met elkaar te leven. Vrede kan niet tot stand komen door de wetgeving of door een politieke overtuiging aan te hangen. De manier waarop de mens zijn problemen oplost, kenmerkt zich door machtsmisbruik en door de fouten die voortkomen uit onervarenheid en gebrek aan kennis. Vrede, vreugde en geluk kunnen alleen voortkomen uit het aanvaarden van Gods geopenbaarde levensplan.

Ik trof in Zuid-Amerika dezelfde snelle groei van de Kerk aan als ik de afgelopen drie jaar aan de westkust van de Verenigde Staten en Canada heb meegemaakt. Ons probleem is niet het probleem van de lege kerken, maar dat van de kerkgebouwen die steeds weer tot de nok toe vol zijn. Wij bouwen zo snel als wij maar in deze behoefte kunnen voorzien, maar het is één aanhoudende strijd. Ik was aangenaam verrast toen ik constateerde dat onze gebouwen in Zuid-Amerika niet alleen 's zondags, maar ook door de week worden gebruikt. Onze jongeren gebruiken de gebouwen en terreinen bijna elke dag van de week volop als ontmoetingscentrum. Zij voetballen op de terreinen. Zij hielden in de recreatiezalen toneel- en muziekreperties. In de leslokalen waren de seminars voor jongeren en het jeugdwerk aan de gang. Ik woonde een feestmaaltijd voor jongeren bij in Buenos Aires. Ik heb een pas opgezette Deseret Industrie in Montevideo bezocht waar onze zusters leren naaien, verstellen, breien en weven, en onderling een band smeden. In Sao Paulo in Brazilië waren zowel ouderen als jongeren samen bezig met het aanleggen van een nieuw sportveld, zonder last te hebben van de generatie-kloof.

Wellicht vraagt u: „Hoe is het moge-

lijk dat u, een vreemdeling, in die landen zo hartelijk werd ontvangen, terwijl u hun taal niet eens machtig was?” Dat komt doordat ik werd geaccepteerd als hun broeder in Jezus Christus. In ons hart spraken wij geheel dezelfde taal. Wij hadden dezelfde idealen, dezelfde wensen, dezelfde doelen. In Brazilië heb ik een conferentie bijgewoond waar de leden van de Kerk zo blij waren elkaar te kunnen zien en spreken, dat het enige moeite kostte de vergadering te laten beginnen. Die mensen hielden van elkaar. Het waren de vrolijkste, hartelijkste, blijmoedigste mensen die ik in heel Zuid-Amerika heb ontmoet. Met een dergelijke broederschap is het toch niet te verwonderen dat de drie ringen van Sao Paulo zo snel groeien dat er elk jaar in elk van die drie ringen ongeveer duizend nieuwe dopelingen in het gezin des Heren worden opgenomen?

Toen ik die mensen zo gelukkig bij elkaar zag en zoveel van elkanders gezelschap zag genieten, bedacht ik hoe machtig het Evangelie kan zijn. Als een man ervan overtuigt is dat hij waarlijk een zoon van God is, of als een vrouw ervan overtuigt is dat zij waarlijk een dochter van God is, kent de groei van zo iemand geen grenzen. Dit is een elementaire opvatting van de leden van onze Kerk. Als leden van een koninklijke familie zijn wij er niet langer tevreden mee precies hetzelfde te zijn als andere mannen en vrouwen.

Wij voelen ons anders. Wij beseffen dat niets ons welslagen in de weg staat als wij het werk des Heren doen. Wij zijn bereid harder te werken, meer op te offeren, en anderen in onze talenten en zegeningen te doen delen, omdat wij weten wie wij zijn. Want Petrus onderwees in zijn tijd de leden van de Kerk:

„Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;

„Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds

niet ontfemd waart, maar nu ontfemd zijt geworden.” (1 Pet. 2:9-10.)

Indien u ontmoeid bent, indien u in verwarring bent, als u op zoek bent naar een groter licht, grotere vreugde en groter geluk, onderzoek dan deze geopenbaarde waarheid. Ontdek haar zelf. Kom luisteren naar de stem van een profeet. Sluit u aan bij het volk van God door als zoon of dochter van de ware en levende God een verbond met Hem te sluiten. Verwerf uw erfenis in het Koninkrijk der hemelen, krijg toegewezen waar u geboorterechten op hebt en verwerf de kennis aangaande het werkelijke doel van het leven. Tot de mensen die al lid zijn van de Kerk van Jezus Christus zeg ik: laten wij de gaven ontplooiën die in ons zijn. Laten wij die goedheid voor elkaar in praktijk brengen, en laten wij die liefde voor onze medemensen betonen die opbloeit uit het van ganser harte aanvaarden van de beginselen van de waarheid.

Ik spreek tot u mijn heilig getuigenis uit dat God leeft, dat Christus Zijn levende Zoon is — onze Heiland, onze Heer, onze Koning. Ik getuig tot u dat Jezus Christus vandaag spreekt tot de bewoners van deze wereld, in deze tijd, bij monde van levende profeten. Ik getuig tot u dat het Melchizedekse Priesterschap in al zijn majesteit en macht weer op aarde is, en dat er nu waarachtige apostelen en profeten leven, die kunnen zeggen — en dat ook doen —: „Alzo zegt de Heer!”

Dit persoonlijk getuigenis geef ik u in de naam Jezus Christus. Amen. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUST 1972

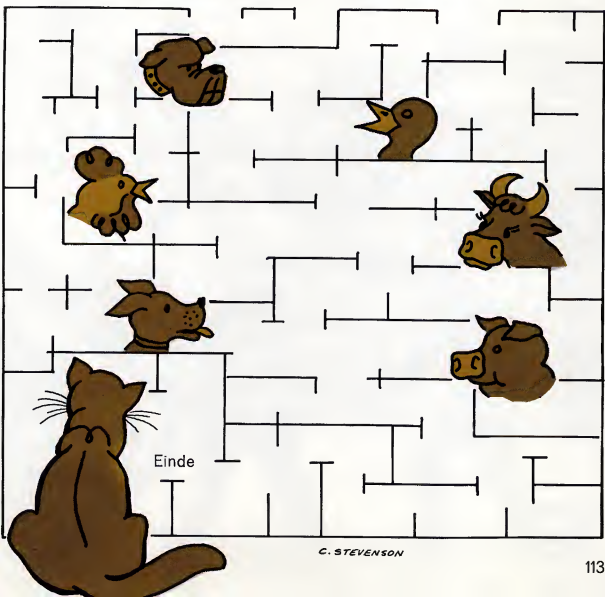
Het verdwaalde poesje

DOOR CHARLOTTE STEVENSON

Kunnen jullie dit kleine poesje helpen de weg naar zijn moeder terug te vinden, zonder dat het onderweg dieren van de boerderij tegenkomt?

Begin

C. STEVENSON

De moed om te geloven

door Anne Sikstad

geïllustreerd door Ronald Crosby

Het was die zondagmorgen bitter koud in Larsmo, Finland, toen de jonge Anders Johansson zijn huis verliet om naar de kerk te gaan. Hij vond het niet erg dat het zo koud was, want hij was warm gekleed en hij maakte graag de wandeling van bijna vijf kilometer naar de vergaderplaats van de kleine Baptistengemeente. Anders voelde zich prettig op de Sabbat, want hij leerde graag over God.

Plotseling trof een steen Anders

been pijnlijk, toen raakte er nog een hem in de rug. Hij bleef niet staan om vragen te stellen, maar rende onmiddellijk het veld over. Het prettige gevoel dat hij enkele ogenblikken geleden had gehad was verdwenen.

Waarom gooien ze stenen naar mij omdat ik tot een andere kerk behoor, vroeg Anders zich af. Ik hoor evengoed bij dit dorp als zij — ook al aanbid ik God op een andere manier!
In die dagen stond Finland onder Russische heerschappij en de meeste

mensen behoorden tot de Lutherse kerk. Evenals Anders bevonden de meeste mensen die lid waren van een andere kerk zich dikwijls in moeilijkheden. De stenen hadden hem niet erg bezeerd, maar Anders had graag gewild dat zijn burens in Larsmo verdraagzamer waren ten opzichte van andere godsdiensten. Toen Anders nog een kleine jongen was, woonde er in Zweden een jongeman die Gustaf Wallgren heette en lid werd van de Kerk. Kort daarna

werd hij naar Finland gezonden om voor de Russische regering te werken. Voordat hij echter Zweden verliet, werd hij tot ouderling geordend, opdat hij het Evangelie kon prediken aan het Finse volk en de mensen zou kunnen dopen. Gustaf was ongetwijfeld de eerste mormoon in Finland.

Laat in het jaar 1875 werden er uit Zweden zendelingen naar Finland gezonden. De Finse regering stelde zich openlijk op tegen alle kerken behalve tegen de staatskerk en er werd een wet uitgevaardigd die de mensen verbood de leringen van andere kerken te staan prediken. Om aan deze wet te voldoen moesten alle zendelingen in Finland zittend het Evangelie prediken. De brieven van deze eerste zendelingen vertellen dat het in deze ongewone hou-

ding „goed ging nadat we eraan gewend raakten.”

Slechts weinig mensen durfden in Finland naar iemand te luisteren die over een nieuwe godsdienst sprak. Zij die die deden werden dikwijls opgespoord, verhoord en onderworpen aan de zwaarste straffen die onder de wet mogelijk waren. Een man die lid werd van de Kerk werd veroordeeld tot 28 dagen gevangenis en kreeg slechts kleine hoeveelheden brood en water gedurende al die tijd van eenzame opsluiting.

In de zomer van 1880 gingen enkele mormoonse zendelingen uit Zweden naar Larsmo, een eiland dat 24 kilometer van de westkust van Finland lag. Tengevolge van moeilijkheden met de regering bleven zij er niet lang. Maar voordat zij vertrokken, vernamen Anders en zijn vrouw het

Evangelie en werden zij gedoopt. Een poosje waren zij de enige leden van de Kerk op dit eiland.

Weldra wilde Anders het Evangelie aan anderen uitdragen; daarom nodigde hij vrienden en bloedverwanten in zijn huis om over de wonderbaarlijke nieuwe godsdienst te horen. Zijn schoonvader, de postbode en enkele burens geloofden erin en vroegen gedoopt te worden.

„Ik weet niet zeker of ik u *mag* dopen“ antwoordde Anders. Ik zal naar de zendingspresident in Zweden moeten gaan om te vragen of ik de autoriteit heb om dit te doen.“

Daar zo'n bootreis erg duur was, hielpen de mensen die hij onderwezen had om het geld bijeen te brengen dat hij nodig had om naar Zweden te gaan. Daar werd hij geordend tot ouderling.

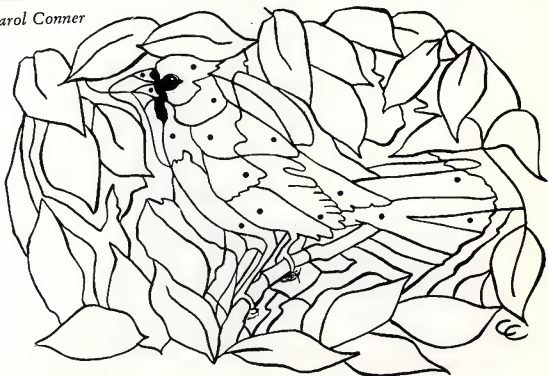
In juli 1946 werd Finland opnieuw toegewijd voor de prediking van het Evangelie en in 1947 opende dit land zijn deuren voor die godsdiensten die daar zendelingen wilden vestigen.

Niet lang daarna werd de Finse Zending georganiseerd. Nu, in 1972, zijn daar 23 gemeenten van de Kerk.

Omdat Anders de moed had God te aanbidden op de manier die naar hij geloofde goed was, zijn nu vele van zijn kinderen en kleinkinderen, vrienden en burens, lid van de Kerk. De eerste gemeentepresident in de Finse Zending was Anselm Stromberg, kleinzoon van Anders Johansson Stromberg. De laatste naam werd er aan toegevoegd toen iedereen in Finland een achternaam moest kiezen.

○

Carol Conner

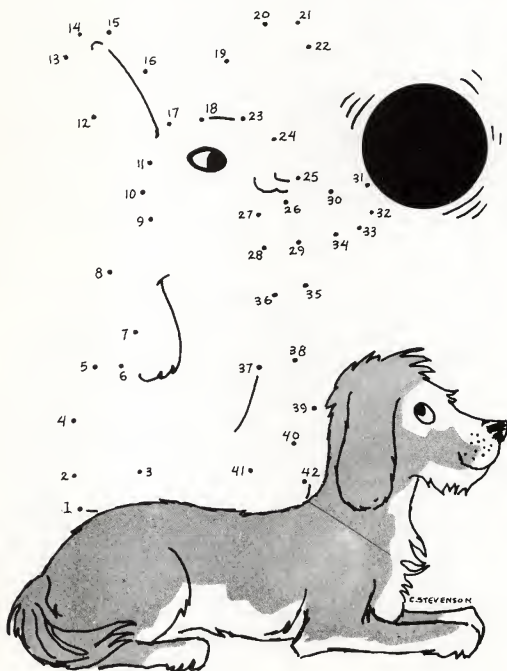

KLEUR-PUZZLE

Gebruik een rood potlood om elk vakje te kleuren dat een stip bevat. Als je klaar bent zul je een vogel zien die van zonnepitten houdt.

Antwoord: een kardinaalvogel.

GA VAN PUNT TOT PUNT

Gideon

Een verhaal uit het Boek van Mormon, naverteld door Mabel Jones Gabbott, geïllustreerd door Jerry Harston.

Gideon stak ver boven de menigte uit. Hij was een lange man en hij was heel sterk. Met zijn stem bereikte hij het gehele volk van koning Limhi, en Ammon en zijn volk. Een grote menigte had zich verzameld na de oproep van koning Limhi, ten einde een manier te vinden om te ontkomen aan de slavernij van de Lamanieten.

„O, koning,” zei Gideon, „zo gij tot nu toe enigszins naar mijn woorden hebt geluisterd, en die u van dienst zijn geweest, dan verzoek ik u dat gij op dit ogenblik naar mijn woorden wilt luisteren, en ik zal dit volk uit de slavernij verlossen.”

Alle ogen waren op Gideon gericht. Wat verlangde het volk van Limhi naar zijn vrijheid! Iedere dag werden de Lamanieten wreder, ze sloegen hen, dreven hen op als vee, en legden hun nog zwaardere belastingen op dan ze reeds te dragen hadden.

Koning Limhi verlangde er zeer naar om Gideon te horen spreken. Limhi was door de Lamanieten gevangen genomen. Limhi was een goede man en bemind door zijn volk, hoewel hij een zoon was van de goddeloze ko-

ning Noach. Nu herinnerde hij zich dat Gideon eens gezworen had om koning Noach te doden maar barmhartigheid getoond had toen de man om zijn leven smeekte. Limhi was dankbaar dat er gedurende twee jaar vrede had geheerst tussen zijn volk en de Lamanieten.

Enkele goddeloze priesters van koning Noach hielden zich echter nog op in de wildernis. Zij hadden zich verborgen om naar de Lamanietische meisjes te kijken als die zongen en dansten. Ze hadden er vierentwintig gevangen genomen en weggevoerd, de wildernis in. De Lamanieten beschuldigden het volk van Limhi ervan dat zij de meisjes hadden gestolen en koning Limhi wilde bij het volk een onderzoek instellen naar de schuldigen. Maar Gideon zei: „Ik bid u, doe geen onderzoek bij dit volk. Zij doen zoiets niet. Herinner u de goddeloze priesters; zij hebben waarschijnlijk de dochters van de Lamanieten gestolen.” Koning Limhi luisterde naar Gideon. Gideon had gelijk.

Ammon en zijn volk luisterden ook naar Gideon want Ammon wist hoe-

veel Gideon van koning Limhi hield. Ammon was van het land Zarahemla naar het land van Nephi gekomen om te zoeken naar de nakomelingen van Zeniff, die daar vele jaren geleden doorgetrokken waren. Ammon was dolblij dat hij koning Limhi en zijn volk levend aantrof, maar hij was bedroefd omdat zij in slavernij waren. Nu wachtten hij en zijn volk om te horen wat Gideon te vertellen had. Koning Limhi gaf Gideon de gelegenheid om te spreken.

En Gideon zei: „Zie de achterweg door de achtermuur aan de oostzijde van de stad. De wachten der Lamanieten verwachten daar niets; gewoonlijk zijn zij des nachts dronken. Laten wij daarom aan alle mensen bekend maken dat zij hun kudden en herders verzamelen om ze bij nacht de wildernis in te drijven. En op uw bevel zal ik de laatste belasting, een schatting wijn, aan de Lamanieten betalen, en zij zullen dronken zijn. Dan zullen wij langs de geheime weg

trekken, ter linkerzijde van het kamp, wanneer zij dronken en in slaap zijn. Zo zullen wij de wildernis in trekken met onze vrouwen, onze kinderen, onze kudden en onze herders, en wij zullen om het land Shilon heentrekken.“

Koning Limhi ging accord met het plan van Gideon. Alle mensen verzamelden hun kudden en hun bezittingen en maakten hun gezinnen gereed. Gideon nam een extra hoeveelheid wijn mee als geschenk voor de Lamanieten en zij dronken volop van de wijn en vielen spoedig in slaap.

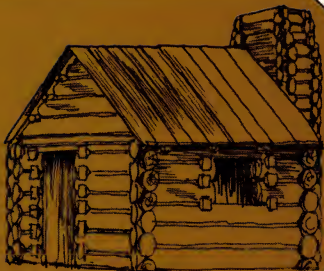
Toen trok het volk van koning Limhi in de nacht over de geheime weg naar de wildernis en reisde naar Zarahemla, geleid door Ammon en zijn broers. En in het land Zarahemla verenigden zij zich met het volk van Mosiah en werden ze met vreugde ontvangen.

Gideon had zijn volk bevrijd van de Lamanieten. ○

Het nieuwe huis

DOOR MARY PRATT PARRISH,
MET ILLUSTRATIES
VAN VIRGINIA SARGENT.

Tommy draaide zich nog eens om en kroop diep weg onder de dekens. Zijn bed was van stro gemaakt in de huifkar waar ze al die tijd in gereisd hadden. Normaal zou hij door trompetgeschal zijn gewekt en dan zou hij nu al wel op zijn. Maar de broeders hadden besloten dat ze hier in Garden Grove zouden blijven, zodat hij deze morgen in bed kon blijven. Maar nu hoorde hij de trompet toch, het leek zelfs wel of ze bij zijn oren stonden te blazen, zo hard klonkt het. Hij trok gauw zijn schoenen aan, pakte zijn jas en sprong uit de kar. Hij zag zijn vader juist uit de tent komen.

„Wat is er aan de hand?“ vroeg Tommy.

„Ik weet het niet,“ antwoorde zijn vader. „Laten we maar eens gaan kijken.“

Samen liepen ze naar het grote kampvuur waar Brigham Young op de mannen wachtte. Toen ze er allemaal waren begon hij te spreken. „Het is vandaag 25 april en de grond is klaar

om geploegd te worden. Als we nu het koren zaaien, zal er in de herfst een goede oogst zijn. Misschien zijn wij er dan wel niet meer, maar de heiligen die achter ons aan komen kunnen dan oogsten. De zieken kunnen wel hier blijven totdat ze beter zijn en degenen die niet genoeg kleding en voedsel hebben om verder te trekken kunnen ook hier blijven tot ze het benodigde hebben. De heiligen die na ons komen kunnen in onze huizen wonen tot ook zij in staat zijn verder te trekken.“

Toen hield hij even op met spreken. De mannen waren stil en wachtten tot hij verder zou gaan. Hij vervolgde: „Ik heb ons kamp in groepen verdeeld. Honderd man gaat houthakken, achtenveertig man gaat huizen bouwen, tien anderen gaan schuttingen oprichten, twaalf gaan putten graven en nog eens tien man gaat bruggen slaan. Degenen die overblijven, dat zijn er honderdvijfenzeventig, zullen het land klaarmaken om te ploegen. Ze zullen ook zelf

houten ploegen maken en koren
zaaien."

Zodra president Young ophield met
spreken rende Tommy naar zijn moe-
der en vertelde haar wat ze van plan
waren. „Zo kunnen we elkaar uit-
stekend helpen," zei ze. „Veel van
onze vrienden in Nauvoo zullen wel
gauw naar het Westen komen als ze
weten dat er hier een plaats is waar
genoeg voedsel is en waar je van
de vermoeienissen kunt uitrusten."

„Misschien zouden al mijn vrienden wel komen als ze dat wisten,” zei Tommy en terwijl hij dat zei dacht hij terug aan de mooie tijd die ze in Nauvoo hadden gehad.

„Hoe kunnen we ze nou vertellen dat ze hier kunnen wonen?” vroeg Betsy.

„Ik denk dat de broeders het hun wel zullen laten weten,” antwoordde moeder.

Op dat moment kwam vader opge-

wonden aanlopen en vertelde welke opdracht hij had gekregen. „Ik ga huizen bouwen en Tommy mag me helpen,” zei hij.

„Hoera!” riep Tommy. Moeder moest wel lachen toen ze de twee zag gaan. De volgende weken werd er hard gewerkt. Iedere morgen werden ze door trompetgeschal gewekt. Na het ontbijt en de ochtendgebeden ging iedereen aan het werk. Na twee weken leek het al net alsof het dorp, met zijn huizen, schuttingen, bruggen en putten, er al heel lang had bestaan. Het was omgeven door uitgestrekte velden, die geëffend en geploegd waren. Er was ook al tarwe gezaaid. Tommy en Betsy watertanden al bij de gedachte dat ze heerlijk vers brood zouden kunnen eten als er geoogst zou zijn. Het was al een hele tijd geleden dat ze echt brood hadden gegeten. Nu aten ze alleen nog maar brood dat van maïsmeel was gebakken. Dat hadden ze nu al zo vaak gegeten dat ze soms maar liever hongerig naar bed gingen dan dat ze het aten.

Tommy was er reuze trots op dat hij mocht helpen. De huizen werden gemaakt van boomstammen. Het waren dus blokhutten. Het werk van Tommy was de spleten tussen de stammen met gras en klei op te vullen. Het was wel een plechtig moment toen Tommy en Betsy met hun vader en moeder een van deze huizen betrokken. Er was één grote kamer met een open haardvuur. Vader had zelf een tafel en banken gemaakt om in de kamer te zetten. Er was ook een bed, gemaakt van planken. Betsy en haar moeder maakten daar een vlechtwerk van touw in, zodat ze niet zo hard zouden liggen.

„Nu is het bed veel zachter,” zei Betsy en ging erop zitten.

„Dit is heel wat beter dan die harde planken,” zei Tommy en dacht daarbij terug aan zijn bed in de kar.

Toen alles op zijn plaats stond keek Betsy eens rond in het nieuwe huis. Er brandde vuur in de open haard en er hing een pot boven waar eten in pruttelde. Er lag een schoon kleed op de tafel die voor het avondeten was gedekt. „Het is een mooi huis,” zei ze. „Ik hoop maar dat we er lang in kunnen wonen.”

Toch konden Tommy en Betsy er maar drie weken in wonen. Want op 1 juni zei vader: „Morgenochtend gaan we op weg naar Council Bluffs. President Young wil dat we daar ook huizen gaan bouwen en koren zaaien, net zoals we dat hier hebben gedaan.”

Tommy en Betsy keken verdrietig. Maar moeder stelde ze gerust en zei: „Het doet er toch niet toe waar we wonen, zolang we maar bij elkaar kunnen blijven. De liefde maakt het huis gezellig, niet het huis zelf. Het is nu belangrijk dat we onze hemelse Vader laten zien dat we van Hem houden door te doen wat Hij van ons vraagt.”

Toen alles was ingepakt en ze klaar waren om de volgende morgen te vertrekken, gingen ze voor de laatste keer in hun huis aan tafel. Plotse-ling hoorden ze buiten het geluid van een heleboel wagens. „Dat moet de nieuwe groep zijn die achter ons aan zou komen,” zei vader. In plaats van te eten gingen ze naar buiten om de reizigers te verwelkomen.

Tommy zag in een van de wagens een paar vrienden. „David, Eliza!” riep hij. Ze riepen blij terug, spron-

gen uit de wagen en renden op Tommy en Betsy af.

Vader nodigde hun familie uit om binnen te komen en bij hen te komen eten. Moeder maakte het bed op, zodat de moeder van David en Eliza kon gaan liggen. Betsy was blij dat ze ervoor hadden gezorgd dat het lekker zacht was.

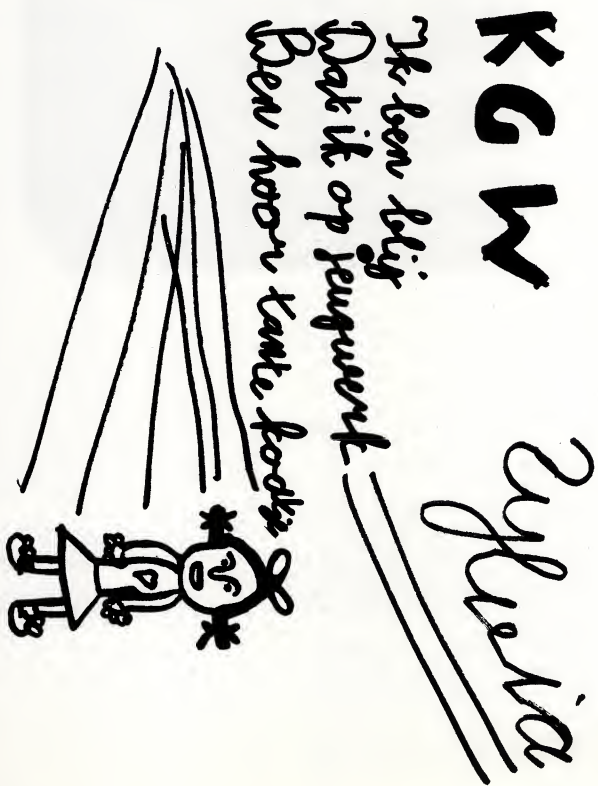
Die avond zei Tommy voordat hij in de huifkar ging slapen: „Ik ben blij dat David en Eliza in ons huis gaan wonen.“

„Ik ook,“ zei Betsy. „Ik vind het fijn voor ze dat ze nu zo'n mooi huis hebben.“

Deze tekening is gemaakt door Sylvia uit Amersfoort, die op het jeugdwerk is bij zuster J. A. Mink.

Sylvia is geen lid van de Kerk, maar ze houdt van het jeugdwerk en van „tante Kootje“ (zuster Mink).

Beleid en werkwijzen

Public relations vertegenwoordiger van de zending. De meeste full-time zendingen van de Kerk hebben public relations-vertegenwoordigers om het contact te verzorgen met de kranten en andere media. Voor dit doel dienen de zendingspresidenten waar dit mogelijk is gebruik te maken van lokale leden van de Kerk.

Patriarchale zegens. Wanneer de ringpatriarch is overleden, ziek is of voor langere tijd buiten de ring vertoeft, kunnen de leden van een ring met een aanbeveling van de bisschop en ringpresident hun patriarchale zegen ontvangen van de ringpatriarch uit een nabijgelegen ring, voor wie zij een aanbeveling hebben ontvangen. In een dergelijke situatie gaat de aanvrager naar de ring van de patriarch voor de zegen. De patriarch verlaat zijn eigen ring niet en gaat niet naar een andere ring voor dit doel. Deze richtlijn wordt gevolgd totdat er weer een patriarch beschikbaar is voor de leden van die ring doordat een nieuwe werd aangesteld, door het herstel van de patriarch, of door de terugkeer van de patriarch als die met verlof was.

Scholen van de Kerk in Mexico. Het totaal aantal ingeschreven leerlingen op de scholen van de Kerk in de republiek Mexico is dit jaar 7615 volgens George L. Turley, administrateur van de scholen in Mexico. Volgens de Mexicaanse wet zijn de scholen verenigd onder de naam Sociedad Educativa y Cultural, S. A., of de Vereniging voor Onderwijs en Cultuur. De grootste school van de Kerk in Mexico is de Centro Escolar „Benemerito de las Americas“, bij Mexico City in het noordwesten van het Federale District. De inschrijvingen bedragen daar 2000 met de mogelijkheid tot uitbreiding tot 4500.

Cola-dranken en het Woord van Wijsheid. Het Woord van Wijsheid, afdeling 89 van de Leer en Verbonden, blijft hetzelfde met betrekking tot de voorwaarden en specificaties die in die afdeling staan opgetekend. Er is geen officiële interpretatie van het Woord van Wijsheid geweest, behalve die welke in de beginperiode van de Kerk door de broeders werd gegeven, toen verklaard werd dat met „hete dranken“ thee en koffie werden bedoeld. Met betrekking tot cola-dranken heeft de Kerk nooit officieel een standpunt ingenomen, maar de leiders van de Kerk hebben geadviseerd, en adviseren thans uitdrukkelijk, geen dranken te gebruiken die schadelijke, gewoontevormende drugs bevatten, die onder omstandigheden zouden kunnen leiden tot gewoontevorming. Alle dranken die ingrediënten bevatten welke schadelijk zijn voor het lichaam dienen vermeden te worden.

De maandagavond is gereserveerd voor de gezinsavond, niet voor kerkactiviteiten. Toen bekend werd gemaakt dat de maandagavond bestemd werd voor de gezinsavond, bevatte het Priesterschapsbulletin van september 1970 de volgende verklaring:

Zij die verantwoordelijk zijn voor de programma's van de priesterschap en de hulporganisaties, alsmede voor de werkzaamheden in de tempel, voor sport-activiteiten door jongeren en voor activiteiten van studenten, enz., dienen rekening te houden met deze beslissingen, opdat de maandagavond overal in de Kerk voor hetzelfde doel wordt gereserveerd en de gezinnen vrij zijn van kerkactiviteiten, zodat zij bij elkaar kunnen zijn op de gezinsavond.

Sommigen hebben gemeend dat andere bijeenkomsten, zoals de zogenaamde gezinsavonden van de wijk of gemeente, op de maandagavond gehouden konden worden zolang ze de naam gezinsavond droegen. Dergelijke activiteiten, hoewel verdienstelijk, behoren op andere avonden van de week te worden vastgesteld. Indien dit raadzaam geacht wordt, kunnen alleenstaanden een groepje vormen en met elkaar de gezinsavond houden, mits onder leiding van de bisschop of gemeentepresident. Ook kunnen, indien dit raadzaam geacht wordt, gezinnen die familie van elkaar zijn samen gezinsavond houden.

Kleine beslissingen

DOOR PRESIDENT A. THEODORE TUTTLE
van de Eerste Raad van Zeventig

Misschien verbaast het u, maar ik geloof niet dat er grote beslissingen in het leven zijn. Er is slechts een reeks kleinere beslissingen, waarvan het totaal ons maakt tot wat wij zijn.

Waarom ik dit zeg? Hier is één jongen die voor een onverwachte beslissing kwam te staan, welke tevens bewees wat hij waard was. Aan het eind van de zomer kwam hij daar voor te staan, hij was dat jaar vijftien geworden. Hij was nog maar kort weer thuis nadat hij de hele zomer bij zijn oom op de boerderij had gewerkt in een ander deel van de staat.

Het was de eerste avondmaalsvergadering die hij bijwoonde na zijn terugkomst. Om de een of andere reden werd hij na de vergadering een paar minuten opgehouden. Toen hij zijn vrienden vond, stonden ze in een groepje bij elkaar vlak naast het kerkgebouw. Hij ging naar ze toe en bemerkte dat ze de een of andere beslissing namen. Toen hij zich bij hen voegde, werd hij met een schijnbaar onschuldige vraag begroet. „Doe je met ons mee of niet?“ „Waarom?“ was zijn antwoord.

„Een glas bier drinken.“

Hij schrok van dat antwoord. Daar was hij niet op voorbereid. De jongens van zijn groepje hadden zich altijd behoorlijk gedragen. Deze zomer viel helemaal buiten hun aard, vond hij. Maar vele dingen waren niet meer zoals hij ze zich herinnerde. De hele zomer had hij zonder zijn makers doorgebracht en hierdoor was hij min of meer gebleven zoals hij was. Er was echter iets gebeurd waardoor zijn vrienden veranderd waren. Ze leken volwassen geworden, en wereldwijzer. Hij voelde zich overrompeld en dat was er de oorzaak van dat hij weifelde voordat hij hun vraag beantwoordde. Het is wonderlijk hoeveel gedachten er in een flits door je hoofd kunnen gaan. Dit waren zijn vrienden. Het waren geen vijanden. Ieder van hen kende hij goed. Hij was met ze op het jeugdwerk geweest en op de zondagsschool. Samen hadden ze de liederen gezongen. Enkele van hen waren op dezelfde zondag tot diaken geordend. Vele malen hadden ze samen het Avondmaal rondgediend. Hun activiteiten op school hadden hen dichter tot elkaar gebracht. Met sommigen van hen had hij vliegtuigjes gebouwd en soldaatje gespeeld. Samen hadden ze gekampeerd, gewerkt en gespeeld. Waarom zou deze simpele vraag de omgang die hij weer zocht bedreigen?

De druk van vrienden en bekenden van onze eigen leeftijd is geweldig groot! Dan is er het verlangen om „een“ te zijn met vrienden. Bovendien, wie wil nu voor een banier worden versleten die niet mee durft te doen? En wat nog erger was, als hij niet mee deed, zou hij alleen staan tegenover velen.

Maar al terwijl al deze gedachten door zijn hoofd gingen, drong nog een andere gedachte zich, nog sterker bij hem op. Er was een reden die duidelijk afstand tegen alles wat er zo aanlokkelijk uitzag: *het was niet goed*. Ergens vanuit zijn binnenste kwam de moed om te zeggen: „Nee, dank je, ik doe niet mee.“

De groep draaide zich om en liep naar het café aan de overkant van de straat, om het plan uit te voeren. Mijn vriend bleef alleen achter. Ik ben ervan overtuigd dat hij niet dacht aan de uitspraak van de Heer „Het is niet goed, dat de mens alleen zij“, maar hij ondervond de betekenis ervan op een andere manier. In de dagen die daarop volgden leerde hij de waarheid van deze constatering begrijpen en ook waarom wij eerlijke en trouwe vrienden nodig hebben, die geloven en leven zoals het behoort.

Hoewel hij vijftien — bijna zestien — was, kwamen de tranen in zijn ogen toen hij naar huis liep. Zijn moeder voelde dat er iets aan de hand was en vroeg: „Wat is er gebeurd?“

Hij flapte eruit wat er was voorgevallen.

„Jongen, je hebt het goed gedaan“, verzekerde ze hem.

„Ik wou dat ik er even zeker van was als u,“ antwoordde hij.

„Je hebt goed gekozen“, herhaalde ze, „je zult zien dat je zult worden gezegend.“

De dagen die volgden op deze gebeurtenis waren nu niet bepaald vrolijk. Het vereiste aanpassing om zijn evenwicht terug te vinden. Er volgde een periode van nieuwe vriendschappen sluiten. Dan was er dat onvermijdelijke hartzeer op school, als de conversatie stakte wanneer hij zich bij zijn vroegere groep aansloot. Er waren ogenblikken van eenzaamheid, wanneer hij van de school naar het aangrenzende gebouw voor kunstnijverheid liep. Wat vroeger spontane pret was van jongelui onder elkaar, was veranderd in een goedmoedige omgang. Er waren ook enkele in 't oog springende momenten, bij het basketbal spelen, als hij vrij stond en om de bal riep, maar over het hoofd werd gezien terwijl een ander gezocht werd om de bal over te nemen.

Maar zoals iedereen weet, dat gaat allemaal over. De tijd wist alles uit. Vroegere verdrietige momenten verflauwen, pijn vervaaft en wonden helen.

Het duurde niet lang of de oude vriendschapsbanden werden hersteld, hoewel op een andere basis als voorheen. Het volgende jaar werd hij een van de leiders van zijn school.

Twee jaar later betrad hij het zandingsveld, als enige van zijn klas. Een van zijn medeleerlingen ging een jaar later op zending, maar zijn andere vrienden gingen nooit.

Deze jongeman is sindsdien vele malen geroepen tot verantwoordelijke functies in de Kerk. In zijn leven werden zijn onkreukbaarheid en zedelijke normen dikwijls beproefd — zoals wij allen ook in ons leven meemaken. Maar er zijn maar weinig beproevings die hij zich zo goed herinnert, of die zo'n blijvende indruk bij hem achterlieten.

In een weinig dramatische situatie had hij het goede gekozen. En zijn moeder had gelijk gehad, zoals moeders altijd gelijk hebben. Maar belofte werd letterlijk vervuld: „Je zult zien dat je zult worden gezegend.“

De onvergeliikelijke JOSEPH SMITH

DOOR LEON R. HARTSHORN

Het is een warme dag — 29 juni 1844. Een boot nadert de hoefijzer-achtige bocht in de rivier de Mississippi. Aan die bocht ligt een stad. Een reiziger op de boot zoekt de stad op zijn landkaart, maar op deze kaart, die een paar jaar eerder gedrukt is, is deze stad niet te vinden. Bij navraag blijkt, dat de stad Nauvoo heet en dat de passagiers daar voor korte tijd aan wal kunnen gaan. Tijdens het meren wordt de nieuwsgierigheid van de reiziger opgewekt door lange rijen mensen, die op hun beurt wachten om een groot huis aan

de oever van de rivier binnen te gaan. Omdat hij geen haast heeft vertelt hij de kapitein van de boot dat hij in Nauvoo wil achterblijven en er misschien wel de nacht zal doorbrengen.

Als hij het einde van de rij nadert, bemerkt hij dat deze mensen door droefheid geslagen zijn. De vrouwen en tal van mannen staan te huilen.

„Neemt u mij niet kwalijk,” zegt hij op een van de treurende toetredend, „kunt u mij zeggen, waarom u hier in de rij staat?”

De treurende man kijkt met verbazing op: „Bedoelt u dat u dat niet weet?” „Ik ben een vreemdeling hier,” zegt hij. „Ik ben zojuist met de boot aangekomen.”

„O,” antwoordt de bedroefde man, „wij wachten hier om de laatste eer te bewijzen aan luitenant-generaal Joseph Smith en zijn broer Hyrum die twee dagen geleden gedood werden.”

„Luitenant-generaal Smith?” zegt de bezoeker op vragende toon.

„Ja, hij was luitenant-generaal van het legioen van Nauvoo, een leger van 5000 man.”

„Hoeveel anderen werden er met hen gedood?” vraagt de bezoeker.

„Geen een. Dat is waarschijnlijk de voornaamste reden waarom Joseph stierf. Hij geloofde dat zijn vijanden het alleen op zijn leven voorzien hadden en als hij toch moest sterven, dacht hij hiermee de bloeddorstigen tevreden te kunnen stellen zonder dat de rest van ons gedood zou worden. Hij wilde dat zijn broer Hyrum in leven zou blijven, maar Hyrum drong erop aan bij hem te blijven.”

„Hoe begonnen de moeilijkheden, die de oorzaak van hun dood waren?” vraagt de bezoeker.

„Wel, de officiële reden die ervoor wordt gegeven is de vernieling van de drukpers van de *Nauvoo Expositor*,” antwoordt de bedroefde man. „De

krant was het eigendom van de vijanden van Joseph en zij gebruikten haar om er lasterlijke en oprijpende artikelen in te publiceren, die tot doel hadden de haat tegen Joseph Smith aan te wakkeren. Daarom gaven de gemeenteraad en de burgemeester, Joseph Smith, opdracht de krant te sluiten.”

„Was Joseph Smith ook burgemeester van deze stad?”

„Ja.”

„Dit moet wel een heel nieuwe stad zijn,” zei de reiziger. „Hij staat zelfs nog niet op mijn kaart aangegeven.”

„Ja, hij is nieuw. Ongeveer zes jaar geleden was hier niets anders dan een moeras.”

Ongelovig zijn hoofd schuddend, zegt de reiziger: „Het is een prachtige stad. Toen wij de rivier op kwamen merkte ik op dat de boerderijen en kralen buiten de stad liggen.”

„Ja, zo had Joseph de stad gepland.”

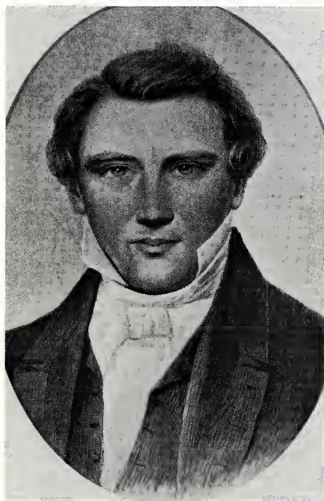
„Heeft Joseph deze stad gepland?”

„Ja, om de mensen, waarvan de meesten boer zijn, de voordelen van het leven in een stad te bieden — zodat wij met elkaar zouden kunnen omgaan en van elkaar leren.”

De reiziger maakt dan een opmerking over de brede, rechte straten en de goed gebouwde huizen en vraagt zich af wat het grote gebouw, dat nog niet voltooid is, wel moet worden. De bedroefde man vertelt hem, dat het de tempel is en dat Joseph hem zo ontworpen had, dat hij een opvallend kenmerk van de stad zou zijn.

„Joseph Smith heeft de tempel ontworpen!” roept de vreemdeling uit. Dan herinnert hij zich het begin van het gesprek: „U vertelde mij over de aanleiding tot zijn dood.”

„O ja, het *Expositor* incident,” zegt de man. „Maar de moeilijkheden begonnen al lang geleden, zelfs voordat Joseph het oude verslag vertaalde.”

Naar een verondersteld daguerreotypie van de profeet Joseph Smith, vervaardigd in 1843 te Nauvoo.

„Was hij een vertaler?“ herhaalt de bezoeker. „Wat is er met de vertaling van dat oude verslag gebeurd?“ „Het is gepubliceerd. Het heet Het Boek van Mormon.“

„Heeft hij nog andere boeken gepubliceerd?“ vraagt de vreemdeling.

„O ja, als president van de Kerk . . .“ „President van de Kerk?“ roept de bezoeker uit.

„Ja, president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Bijna iedereen hier in Nauvoo is lid van de Kerk. Als president publiceerde hij de Leer en Verbonden en . . .“

„Wat is dat voor een boek?“ vraagt de verbaasde reiziger.

„Het is een boek met openbaringen, die aan de Profeet Joseph Smith . . .“ „De Profeet Joseph Smith!“

„Ja. Gedurende zijn jeugd verschenen God de Vader en Zijn opgestane Zoon Jezus Christus aan hem en spraken met hem. Eigenlijk begon de vervolging toen Joseph vol vreugde en enthousiasme aan zijn burens vertelde, dat hij een visioen had gehad. Niet alleen Joseph werd vervolgd, maar ook al

Toen Joseph van de heuvel Cumorah terugkeerde met de platen, gaf Hyrum hem dit kistje om ze in te leggen. Dit kistje was het eigendom van hun broer Alvin, wiens naam, welke erin werd gesneden, nog duidelijk zichtbaar is.

De profeet zat graag in deze schommelstoel.

zijn volgelingen. Ja, zelfs onder de mensen die u hier ziet zijn er bij die uit hun huizen in New York, Ohio, en Missouri verdreven zijn. In Missouri heeft niemand van ons restitutie gekregen. Joseph heeft nog getracht vergoeding te krijgen maar zijn verzoek werd afgewezen. Dat is ook de voornaamste

reden waarom hij zich beschikbaar stelde voor de candidatuur van president van de Verenigde Staten."

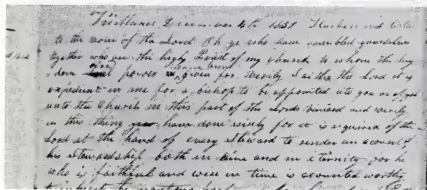
„Heeft hij zich voor het presidentschap van de Verenigde Staten candidaat gesteld?“ roept de verbijsterde vreemdeling uit.

De verteller gaat verder: „Vier dagen geleden nam Joseph met tegenzin afscheid van zijn gezin, hij wierp een laatste weemoedige blik op de tempel en zijn boerderij en zei toen: „Dit is de liefelijkste plaats en het beste volk onder de hemel.“ Toen reed hij in de richting van de provinciehoofdstad, Carthage, om zich aan zijn vijanden over te leveren. Hij zei: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen.“ Men had hem bescherming beloofd en een eerlijke berechting, maar twee dagen daarvoor, op 27 Juni, bestormde een bende van meer dan honderd man met zwartgemaakte gezichten de gevangenis. En-

Verondersteld wordt dat dit schilderij overgenomen is van een oud daguerreotype van Joseph Smith.

Riemgesp afkomstig van het Nauvoo legeruniform van de profeet.

Een oorspronkelijk met de hand geschreven pagina uit afdeling 72 van de Leer en Verbonden. Dit is het handschrift van de profeet.

Deze gravure van Joseph en Hyrum is vaak in Europa en Amerika gepubliceerd.

Een eerste editie van het Boek van Mormon.

Een pistool dat het eigendom is geweest van de profeet.

over de mormonen en Joseph Smith gehoord hebben. Ja, zelfs 4000 jaar geleden sprak de beroemde Joseph, die naar Egypte verkocht werd, de volgende woorden: „En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn. En hij zal zijn als ik, want wat de Heer door zijn hand tot stand zal brengen, door des Heren macht, zal mijn volk redding brengen.“ (II Ne. 3:15.)

In feite zijn er meer bijbelse profetieën die het werk voorspellen waaraan Joseph Smith in de laatste dagen zou beginnen, dan welk ander onderwerp in de Schrift, behalve het grote aantal profetieën over onze Heer en Heiland Jezus Christus en zijn offer voor onze zonden.

Na de dood van Joseph zorgde de Heer ervoor dat de volgende gedachte opgeschreven en als schriftuur opgenomen werd: „... Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd.“ (L. en V. 135:3.)

Er zijn maar weinig mensen die niet over Joseph Smith jr. gehoord of gelezen hebben. Zijn levensloop, de gebeurtenissen daarin, verhalen over hem van mensen die hem kenden — alle mogelijke feiten zijn gedurende meer dan honderd jaar door liefhebbers en geïnteresseerde heiligen der laatste dagen verzameld.

Dus als u een doorsnee-lezer onder de heiligen der laatste dagen bent, zult u wel op de hoogte zijn met de meeste details van het verslag over het eerste visioen; de gouden platen en de vertaling ervan; de komst van Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes om het Aaronisch en Melchizedeks Priesterschap te herstellen; en de bezoeken van vele andere beroemde personen uit de wereld van weleer — Adam, Noach, Mozes, Elias, Elias en anderen. Dan zult u ook weten dat er honderden openbaringen ontvangen zijn: over het boek van Mozes en het boek van Abraham; over de vele leerstellingen van de Kerk, over de geweldige en ingewikkelde organisatie die

kele ogenblikken later waren Joseph en Hyrum dood.”

„Hoe oud was hij?” vraagt de reiziger. „Achtendertig jaar,” zegt de bedroefde man.

De bezoeker kijkt ongelovig toe en denkt bij zichzelf: „Luitenant-generaal, vertaler, auteur, burgemeester, profeet, president der Kerk, stedenbouwkundige, architect, kandidaat voor het presidentschap — wat voor man was deze Joseph Smith?”

Dit korte voorval is maar verzonnen,

maar toch zullen er een mensen zijn, die deze dingen over Joseph Smith gedacht hebben. Toen Joseph zeventien jaar oud was, zei Moroni tot hem dat zijn naam „ten goede zowel als ten kwade onder alle naties, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken.“ (JS 2:33.) Deze profetie is in vervulling gegaan.

Er zijn in de beschaafde wereld maar weinig plaatsen waar de mensen niet

Joseph voor de Heiland opzette — De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; over de zaligmakende verordeningen van deze Kerk, van doop tot tempelwerk; en over duizend-en-een andere feiten en punten en verhalen en geschiedkundige gebeurtenissen en portretten.

Wat zou er dan nog nieuw kunnen zijn? Niet alleen nieuw, maar van voldoende waarde en betekenis om hier te verhalen? We denken iets gevonden te hebben. Hoewel vele onderzoekers en anderen vele feiten en verhalen verzameld hebben, komen er steeds nieuwe inzichten naar boven omdat er steeds weer nieuwe onderzoekingen verricht worden.

We hebben de zedelijke *Documentary History of the Church* te voorschijn gehaald en die plaatsen opgezocht waar hij over zijn gezin schreef, over zijn zorgen en liefde voor hen.

Hierna volgen een aantal willekeurig gekozen aantekeningen uit de *Documentary History*. Wat u ook over Joseph Smith gehoord of gedacht hebt, wij denken dat deze aantekeningen u een nieuw inzicht zullen geven in de dingen die werkelijk belangrijk zijn in het leven — hoe wij ons in onze eigen omgeving gedragen.

Over Emma, zijn vrouw:

— „... welk een onbeschrijfelijk gevoel van welbehagen en vreugde vulde de mijn boezem toen ik ... mijn gelief-

Kirtland Safety Society bankbiljet met de handtekening van de profeet.

de Emma bij de hand nam — zij was mijn vrouw, ja de vrouw van mijn jeugd en de keuze van mijn hart. In gedachten flitsten voor een ogenblik de vele dingen, die wij samen hadden moeten doorstaan door mijn hoofd — de vermoeidheden en inspanningen, het verdriet en de ellende en de vreugde en de troost, die van tijd tot tijd op onze weg gelegd waren. O, welk een mengeling van gedachten speelde er voor een ogenblik door mijn hoofd, voor de zoveelste keer staat ze mij bij in mijn moeilijkheden — onverschrokken, vastberaden en onwankelbaar — onveranderlijke, toegenegen Emma." (5:107.)

— „Ging met Emma een tijdje rijden en bezocht mijn boerderij ... ben de rest van de dag thuisgebleven." (5:207.)

— „'s Avonds ben ik met Emma een eindje gaan rijden met mijn rijtuig." (5:360.)

— „Samen met Emma naar de winkel gewandeld." (5:21.)

— „Heb de voormiddag voornamelijk doorgebracht door met Emma over verschillende onderwerpen te spreken ... we voelden ons allebei opgewekt en heel vrolijk." (5:92.)

— „Ben in gezelschap van mijn vrouw naar Willoughby gereden, om inkoop te doen ..." (2:290.)

— „Ik heb met Emma in een slee gereden." (6:170.)

— „Na de vergadering ben ik met Emma een eindje gaan rijden. De bomen beginnen uit te botten." (6:279.)

— „'s Middags heb ik met Emma een ritje gemaakt ... De perzikbomen staan er prachtig bij." (6:326.)

In de herfst van 1842 werd Emma ernstig ziek. Hier volgen enkele willekeurig gekozen aantekeningen:

— „Vandaag werd Emma ziek en had koorts; daarom bleef ik de hele dag bij haar thuis." (5:166.)

— „Met Emma is het nog steeds hetzelfde. Ik ben de hele dag bij haar gebleven." (5:166.)

— „Emma voelde zich een beetje beter. Ik ben de hele dag bij haar gebleven." (5:167.)

— „Emma is weer erg ziek. Ik heb haar de hele dag verzorgd, terwijl ik me zelf ook niet zo goed voelde." (5:167.)

— „De toestand van mijn lieve Emma was verslechterd ... ik voelde mij ziek en maakte mij zorgen over Emma's ziekte." (5:167-8.)

— „Met Emma gaat het wat beter. Ik voel mij opgewekt en gezond." (5:169.)

— „... Emma gaat langzaam vooruit." (5:160.)

— „Met het oog op haar gezondheid reed ik met Emma naar de tempel. Ze gaat goed vooruit." (5:182.)

— „Reed met Emma naar de tempel." (5:183.)

Over zijn kinderen. Hij en Emma hadden zes kinderen, die reeds jong stierven — vijf kinderen van henzelf en één geadopteerde zoon. Vijf van hun kinderen werden meerderjarig — vier zonen van henzelf en een geadopteerde dochter. Emma schonk vijf maanden

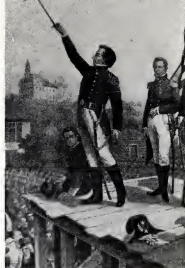
De moeder van de profeet luidde deze bel als ze de jongens en hun vader uit het land naar huis wilde roepen om te komen eten.

Dit bed is afkomstig uit het huis van de profeet in Vermont.

Deze gravure geeft de laatste openbare toespraak weer welke de profeet in de lente van 1844 gaf.

na de dood van de profeet het leven aan hun jongste kind.

— „Vandaag ben ik met mijn kinderen naar de boerderij gereden en keerde pas 's avonds weer terug.” (5:182.)

— „Na het eten vertrok ik in gezelschap van mijn vrouw en kinderen . . .” (2:297-8.)

— „'s Morgens heb ik de kinderen voor een plezierritje in mijn rijtuig meegenomen.” (5:369.)

— „De hele dag thuis van mijn gezin genoten . . .” (2:345.)

— „Ben vandaag thuis gebleven en heb vele vreugdevolle momenten met mijn gezin gekend.” (2:45.)

— „Bracht de avond door bij mijn haardvuur, terwijl ik mijn gezin grammaticale lessen gaf.” (5:307.)

— „Om vier uur 's middags ging ik met mijn kleine Frederick naar buiten om wat beweging te krijgen door op het ijs te glijden.” (5:265.)

Over zijn vader, toen hij ziek werd:

— „Bezocht mijn vader, hij was er slecht aan toe . . .” (2:288.)

— „Thuis. Met grote bezorgdheid verzorgde ik mijn vader.” (2:289.)

— „Thuis. Probeerde mijn vader van dienst te zijn.” (2:289.)

Het heilig bos, zoals dat er waarschijnlijk in de jeugd van Joseph Smith heeft uitgezien.

— „Bezocht mijn vader, die geheel hersteld was van zijn ziekte ...“ (2:290.)

Over zijn moeder:

— „Moeder kwam bij ons wonen.“ (5:271.)

— „De hele dag thuis. Mijn moeder had longontsteking en ik verzorgde haar ...“ (5:290.)

— „Ben voor moeders gezondheid vandaag met haar en anderen uit rijden gegaan.“ (6:65.)

— „Ik bleef vandaag de hele dag thuis om voor mijn moeder te zorgen, die nog steeds ziek is.“ (5:298.)

Betuigingen van liefde voor zijn eigen broers:

— Hyrum: „... Mijn liefde voor hem is sterker dan de dood, want ik heb nog nooit enige aanleiding gehad om hem te berispen, noch heeft hij ooit aanleiding gehad het mij te doen ...“ (2:338.)

— Alvin: „Ik kan mij nog goed de pijn en het verdriet herinneren waarmee mijn jeugdige boezem zich vulde en die mijn gevoelige hart bijna deden barsten toen hij stierf.“ (5:126.)

— Don Carlos: „Hij was een heerlijk, goed gehumeurd, goedhartig, deugdzzaam gelovig en oprecht kind; moge mijn ziel de zijne volgen naar de plaats waar hij nu verblijft.“ (5:127.)

Deze paar willekeurig gekozen aantekeningen zijn genoeg. Zij vertellen ons meer over Joseph Smith dan een verhaal zou doen — een man van liefde, een zorgzame man, een man die zich om anderen bekommerde. Hij had het nooit te druk om iets voor anderen te doen — in dit geval zijn familie.

Jaren later schreef Parley P. Pratt:¹ „Joseph Smith leerde mij de tedere banden tussen vader en moeder, man en vrouw, broer en zus, zoon en dochter op prijs stellen.“

Wij hebben allemaal familieleden waarmee wij samenwonen of die ergens anders wonen. Gebruik dit beeld van de wijze waarop Joseph Smith voor *alle* leden van zijn familie zorgde en experimenteer er mee gedurende dit jaar. Er is niets dat u — en uw familie — zoveel geluk zal schenken. ○

Uit Joseph Smiths

Highlights

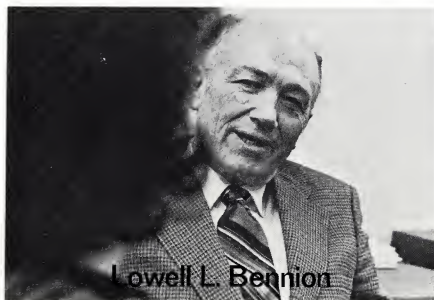
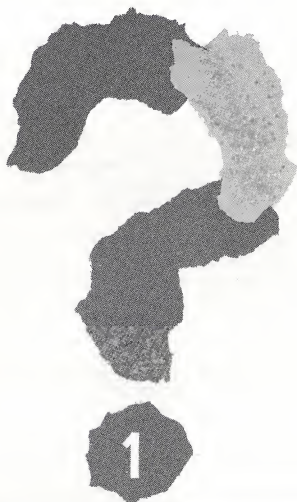
(1805—1844)

	Leeftijd	
23 dec 1805	—	Geboren in Sharon, Vermont.
1813	7	Zijn been werd bijna geamputeerd. Er worden stukjes been uitgenomen. Hij toont ongewone moed en zachtheid, hetgeen ook zijn levenshouding typeerde.
1820	14	Ziet God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus en spreekt met hen.
1823	17	Door de engel Moroni bezocht. Verneemt dat er Nephitische verslagen zijn.
1827	21	Huwt met Emma Hale. Mag de gouden platen onder zijn hoede nemen, vangt het vertaalwerk aan.
1829	23	Ontvangt het Aäronische Priesterschap van Johannes de Doper, en het Melchizedekse Priesterschap van Petrus, Jakobus en Johannes.
1830	24	Publiceert het Boek van Mormon, organiseert de Kerk.
1831	25	Verhuist naar Kirtland, Ohio. Wijdt het land voor de tempel in Independence, Missouri toe.
1832	26	Wordt als president van het hogepriesterschap ondersteund.
1833	27	Organiseert het Eerste Presidentschap. Blijft vele openbaringen ontvangen. Een ervan is het Woord van Wijsheid.
1834	28	Loopt met Zions Kamp van Ohio naar Missouri toe. Geeft zich zeer veel moeite om de heiligen in beide gebieden te vestigen.
1835	29	Twaalf Apostelen en de Zeventig worden geordend. De Leer en Verbonden wordt door de heiligen aangenomen.
1836	30	Wijdt Kirtland tempel in. Jezus bezoekt de tempel, evenals Mozes, Elias en Elia. Verhuist naar Missouri. Wordt in de Liberty gevangenis gevangen gezet.
1839	33	Leidt de Kerk vanuit zijn geïsoleerde positie in de Liberty gevangenis. Vangt aan met de bouw van Nauvoo.
1841	35	Roept de heiligen op zich in Nauvoo te verzamelen. Maakt plannen klaar voor een immigratiekantoor om Europese heiligen naar de Verenigde Staten te laten komen.
1842	36	Publiceert het Boek van Abraham. Profeteert dat de heiligen op den duur naar het Rotsgebergte zullen uitwijken.
1843	37	Anti-mormoonse druk en bedreigingen trekken sterk de aandacht. De openbaring over het eeuwig huwelijk wordt neergeschreven.
27 juni 1844	38	Bij de gevangenis te Carthage met zijn broer Hyrum door geweervuur ter dood gebracht. Dit gebeurde kort na 17.15 in de middag.

¹ Pratt, Parley P. (1807-1857), tot apostel geordend op 21 februari 1835.

V en A

De antwoorden zijn bedoeld om hulp en perspectief te bieden, en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Wat betekent „uw naasten liefhebben“?“

(Antwoord: broeder Bennion)

Dit is waarschijnlijk de belangrijkste vraag die iemand kan stellen over het Evangelie van Christus. Jezus maakte dit begrip tot het centrale punt in het godsdienstig leven (Mt. 22), en Paulus zei dat zonder liefde al het andere ons geen nuttigheid zou geven. (I Kor. 13.)

Alleen een goddelijk wezen kent de volle betekenis van liefde. Wij kunnen slechts hopen dat wij dit beginsel van het Evangelie, waar alles om draait, beter zullen gaan begrijpen en naleven.

Broederlijke liefde is niet gemakkelijk te definiëren. Laten wij beginnen met te vertellen wat het niet is, want er zijn vele soorten liefde. Broederlijke liefde is geen romantische liefde — die sterke, intense emotie die iemand kan voelen voor de andere sekse. Romantische liefde is gegrondvest op onze biologische aard, en hoewel die ervaren wordt als idealistisch en verheffend, is het geen broederlijke liefde. Tenzij versterkt door andere soorten liefde, heeft romantische liefde de neiging om onbestendig te zijn, wispelturig, zelfzuchtig, overheersend, jaloers en afgunstig. Daartegenover zei Paulus van christelijke liefde dat zij „niet afgunstig“ is en „zichzelve niet zoekt“.

Broederlijke liefde is geen synoniem voor vriendschap, hoewel ze er deel van kan uitmaken. Vrienden houden van elkaar, scheppen behagen in elkaars gezelschap, zijn vertrouwelijk, trouw, hebben veel wederzijdse interesses. Vriendschap is wederkerig.

Broederlijke liefde is onzelfzuchtiger dan romantiek, verliefdheid of vriendschap. Iemand die de christelijke liefde bezit is zeer bezorgd voor het welzijn van anderen. Hij verliest zijn leven voor hen. Zijn leven is geconcentreerd op anderen. Het doet er niet toe of de andere persoon — van wie men houdt — de liefde die hem betoond wordt waardeert of beantwoordt, want broederlijke liefde voedt zichzelf. Zij zetelt geheel in de persoon die liefheeft en behoeft niet te worden beantwoord om in leven te blijven zoals bij romantische liefde en vriendschap het geval is.

De werkelijke toetssteen of iemand broederlijke liefde heeft, werd door Jezus gegeven toen Hij zei — en dit met een voorbeeld toelichtte: „Hebt uw vijanden lief; zegent ze die u vervloeken; doet wel dengenen die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.“ (Mt 5:44.)

Broederlijke liefde is, in tegenstelling tot de twee andere soorten, onpartijdig en daarom universeel. Iemand die broederlijke liefde bezit, is bezorgd voor alles en een ieder, of die nu een zondaar of een heilige, aantrekkelijk of onaantrekkelijk, van hetzelfde of van een ander geloof of ras is. Indien iemand selectief is ten opzichte van de personen van wie hij houdt, bestaat in feite de kans dat hij van niemand op broederlijke wijze houdt.

Broederlijke liefde is een wezenlijk gevoel, een emotie, zoals alle soorten liefde. Zij heeft echter ook een geestelijk bestanddeel. Het vereist reacties en zelfdiscipline om het verlangen te hebben het goede te zoeken in iemand die vijandig of afstotend is. Daarom geloof ik dat broederlijke liefde steeds weer opnieuw geleerd moet worden. Ze overvalt iemand niet spontaan zoals romantische liefde. Ook om deze reden is ze de meest bestendige en blijvende van alle vormen van liefde.

De mensen vergissen zich wanneer zij denken dat zij,

omdat ze van iemand houden, altijd moeten doen wat de ander vraagt. Ouders zijn bang om nee te zeggen of om voet bij stuk te houden. Vele mensen, vooral de jongeren, geven tegen beter weten in toe jegens collega's of anderen met wie zij geregeld in contact komen, uit vrees andermans gevoelens te kwetsen of liefdeloos te schijnen. Broederlijke liefde staat gelijk met rechtvaardigheid, met vastberadenheid, zelfs met berispingen wanneer de persoon in het belang van de ander handelt. Enkele van mijn beste ervaringen met liefde kwamen toen ik de moed had voet bij stuk te houden bij een leerling, en hem te helpen de werkelijkheid eerlijk onder ogen te zien.

Broederlijke liefde betekent in de taal van de filosoof Kant¹ personen als doel te behandelen, nooit als middel voor onze eigen zelfzuchtige oogmerken. Hiermede wordt bedoeld dat bij het zakendoen, bij afspraken, in het huwelijk, op school en op het werk, wij mensen niet gebruiken en misbruiken als middel, als instrument om ons doel te bereiken, maar hen volledig als mens behandelen en in hun voordeel — dat we de gulden regel toepassen.

„Hebt uw naasten lief“ blijft de fundamentele wet van het Evangelie en het menselijk bestaan. Nu de mensen letterlijk dichterbij elkaar worden gebracht door de technische vooruitgang, is het noodzakelijk dat de mens toeneemt in liefde voor zijn naaste. Als hij dit niet doet wordt het leven op deze planeet steeds moeilijker.

Lowell L. Bennion

Connecter van de Universiteit van Utah.

„Een vriend van mij zegt dat in de Bijbel nergens iets staat dat op de een of andere manier een afdoend bewijs geeft van het voorbestaan. Kunt u dit ophelderen?“

(Antwoord: broeder Ricks)

Ik zal u vertellen wat de Bijbel over dit onderwerp zegt en dan beslist u of het bewijs afdoende is.

1. *Jezus had een voorsterfelijk bestaan.* De apostel Johannes, die over Christus spreekt als over het Woord dat vlees geworden is, (Joh. 1:14.), begint het boek dat zijn naam draagt met het getuigenis: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.“ (Joh. 1:1.) Met andere woorden, in den beginne was Christus, en Christus was bij God, en Christus was zelf ookeen god.

Op het moment is het belangrijke punt voor ons doel echter alleen dat Christus er „in den beginne“ was.

De apostel Paulus zegt ook dat in de dagen van Mozes — meer dan twaalfhonderd jaar voor Jezus werd geboren — de kinderen van Israël „dronken uit de geestelijke steenrots die volgde; en de steenrots was Christus.“ (I Kor. 10:4.)

Indien er nog meer bewijzen uit de Bijbel nodig mochten zijn om het voorsterfelijk bestaan van de Heiland vast te stellen, kunt u een verklaring van Jezus zelf noteren die Hij deed op de avond voor Zijn kruisiging. Met een duidelijk verlangen naar de glorie van Zijn vroeger bestaan, bad Hij: „En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader; bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.“ (Joh. 17:5.)

Hieruit begrijpen wij dat Jezus lang voor Zijn komst in de sterfelijkheid reeds bestond. Nu zullen wij nagaan of de Bijbel leert dat andere mensen dan de Heiland tevoren een geestelijk leven hadden.

2. *Jeremia had een voorsterfelijk bestaan.* Door openbaring leerde de profeet Jeremia iets over het voorbestaan van zijn eigen ziel. De Heer sprak tot hem en zei: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.“ (Jer. 1:5.)

Daar deze passage vermeldt dat de Heer Jeremia kende voordat hij werd geboren, en Jeremia heiligde voordat hij werd geboren, en Jeremia ordende voordat hij werd geboren, moet het duidelijk zijn dat Jeremia bestond vóór zijn geboorte in de sterfelijkheid.

3. *Job had een voorsterfelijk bestaan.* Bij zekere gelegenheid vroeg de Heer aan de profeet Job: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt.

„Toen de morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten?“ (Job 38:4, 7.)

Hoewel de Heer niet aan Job vertelde waar hij was voor de grondlegging dezer wereld, houdt deze vraag in dat Job ergens bestond — en niet alleen Job, maar „al de kinderen Gods“. En als wij bedenken dat de Bijbel leert dat wij de kinderen Gods zijn („Gods geslacht“ zo drukt de apostel Paulus het uit in Handelingen 17:29), kunnen wij niet anders dan concluderen dat wij bestonden, samen met Job (en Jeremia en de Heer Jezus Christus) voordat de aarde werd geschapen.

4. *Jezus wees Zijn apostelen niet terecht toen zij hun geloof in het voorsterfelijk bestaan van de mens tot uitdrukking*

brachten. Deze conclusie is gebaseerd op een gebeurtenis die verteld wordt in Johannes. In verband met een blinde man vroegen de apostelen aan Jezus: „Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind zou geboren worden?” (Joh. 9:2.) U zult bemerken dat hun vraag niet alleen was of de ouders van de man hadden gezondigd voordat hij werd geboren, maar ook of de man zelf gezondigd had voordat hij werd geboren. Hun vraag toont duidelijk aan dat zij geloofden dat de man zowel leefde als in staat was om te zondigen voordat hij werd geboren. Jezus legde uit (vers 3) dat noch de man noch zijn ouders hadden gezondigd, maar frappant is dat Hij hun veronderstelling dat de man een voorsterfelijk bestaan had gehad, niet tegensprak noch corrigeerde.

5. *Bepaalde passages in de Bijbel hebben alleen betekenis als zij worden gezien in het licht van het voorsterfelijk bestaan van de mens.* Wij, als heiligen der laatste dagen, begrijpen dat tijdens het voorbestaan van de mens een derde van Gods kinderen in opstand kwam en de Satan volgde. (Zie L. en V. 29:36-38; Mozes 4:1-4; Abr. 3:22-28.) Dit begrip geeft betekenis aan een aantal bijbelse passages die handelen over de verdrijving uit de hemel van bepaalde ongehoorzame wezens. Voorbeelden: II Pet. 2:4, Judas 1:6, en Op. 12:7-9.

Hoewel de verschillende passages die in bovenstaande uitlegging werden genoemd uw vriend wel of geen „afdoend bewijs” kunnen hebben geleverd van het voorsterfelijk bestaan van de mens, ben ik ervan overtuigd dat, indien hij oprecht is in zijn zoeken naar goddelijke waarheid, ze hem voldoende bewijs zullen leveren om hem aan te zetten tot een eerlijk, gebedsvol onderzoek naar de leringen en uitspraken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Eldin Ricks

Assistent-hoogleraar godsdienstonderricht aan de Brigham Young Universiteit

„Ons wordt geleerd dat een vrouw haar man behoort te steunen. In hoeverre dient zij hem te volgen?”

De enthousiaste ondersteuning van een vrouw die lid is van de Kerk vermindert als haar man haar langs paden wil leiden die onverenigbaar zijn met de geboden van God. Maar zelfs onder deze omstandigheden heeft zij de plicht om te proberen hem over te halen in de goede richting te gaan. Indien man en vrouw oprecht van elkaar houden, zijn zij bereid tot opofferingen teneinde het welzijn en geluk van elkaar tot stand te brengen. Onzelfzuchtigheid, liefde en vriendelijkheid spelen een integrerende rol bij deze belangrijke persoonlijke relatie.

Een man heeft eveneens de verplichting om zijn vrouw te ondersteunen en aan te moedigen. In het Boek van Mormon was Jakob beladen met zorgen vanwege de goddeloosheid van sommige echtgenoten. De Heer verklaarde dat Hij deze mannen zou bezoeken met een „zware, verwoestende vloek” indien zij hun wegen niet veranderden. Dus rust zowel op de man als op de vrouw de verplichting om getrouw te zijn en de partner waarmee men gehuwd is te ondersteunen.

In het huis des Heren is echter orde. Hij heeft verordend dat de echtgenoot het hoofd van het gezin is en de vrouw raadgeefster. Indien iedere vrouw deze rol zou kunnen accepteren en indien iedere man zijn rol als hoofd van het gezin zou vervullen met liefde, tederheid en gezag, zou veel echtelijke disharmonie voorkomen worden.

Een man moet kunnen voelen dat zijn vrouw volledig in hem gelooft. Zij behoort hem dagelijks te steunen door van haar huis een veilige haven te maken waar de moeilijkheden van de buitenwereld kunnen worden vergeten. Zij dient hem oprecht te prijzen bij zijn successen, een luisterend oor te lenen en woorden van aanmoediging te spreken wanneer hij ontmoedigd is. Waar anders kan een man volledig aanvaard worden zoals hij is, dan in zijn eigen huis? In de wereld van vandaag, waarin de vrouwen bij vele projecten buitenshuis betrokken zijn, moeten de vrouwen er

soms aan herinnerd worden dat er niets belangrijker is dan hun verstandhouding met hun echtgenoot. De Heer heeft gezegd dat wij de hoogste graad van het celestiale koninkrijk niet kunnen verkrijgen als wij niet getrouwd zijn. Verhoging en eeuwige vooruitgang worden gereserveerd voor rechtvaardige echtparen die de geboden van God hebben onderhouden. Daarom behoort liefde te worden gekoesterd en beschermd opdat ze kan uitgroeien tot een eeuwige liefde.

Er bestaat geen groter geluk dan het geluk dat in de loop der jaren wordt bereikt wanneer uw liefde en die van uw man sterker worden; wanneer u ziet dat hij zijn priesterschap eert, wanneer u ziet dat uw kinderen actief zijn in de Kerk en wanneer u uitziet naar een eeuwig samenzijn. Jelaire Simpson

Echtgenote van bisschop Robert L. Simpson, die onlangs groepen werd tot assistent van de Raad der Twaalven.

1 Kant, Immanuel — Duits filosoof, 1724-1804.

„Is godsdienstonderwijs belangrijker dan academisch onderwijs?“

Deze vraag betreft zeer zeker de jeugd van onze tijd. Vooruitziend naar onze tijd werd Daniël getoond wanneer „velen het zullen naspeuren, en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden.“ (Dan. 12:4.)

Paulus zei tegen Timotheüs: „Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt“ (II Tim. 2:15), en verder verklaarde hij:

„En weet dit, dat in de laatste dagen . . . de mensen zullen zijn . . . die altijd leren, en nimmer meer tot kennis der waarheid kunnen komen.“ (II Tim. 3:1,2,7.)

In onze tijd wordt er sterk de nadruk op gelegd om kennis te verkrijgen om der wille van de kennis. Een lid van een redactie wees er op:

„Kennis is niet langer een afzonderlijk deel van het leven;

kennis en onderwijs, hoewel zij een levensdoel kunnen zijn voor enkele specialisten, zijn tegenwoordig het middel naar een doel, namelijk een groter begrip van alles dat in dit leven is.“ (Fortune, november 1964.)

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Kennis wordt zowel door de rede als door openbaring verkregen. Van ons wordt verwacht dat wij studeren en door onderzoekingen en analyse alles leren wat wij kunnen. Maar in het rijk van reden en studie heeft onze capaciteit om te leren zijn grenzen. De dingen die van God zijn kunnen alleen worden onderwezen door de Geest Gods.“

De Heer heeft ons aangeraden zoveel te leren als wij maar kunnen omtrent „dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenlands zijn; de oorlogen en de verwikkelingen der natieën, en de oordelen, die op het lands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en koninkrijken.“ (L. en V. 88:79.)

Hieruit moeten wij concluderen dat wij onze academische studie niet kunnen verwaarlozen indien wij de raad van de Heer willen volgen.

Dit betekent echter niet dat wij ons alleen op academische studie moeten concentreren. De Heer heeft gezegd: „opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen die tot het koninkrijk van God behoren.“ (L. en V. 88:78.)

Wij geloven niet dat alle academische scholing gescheiden kan worden van godsdienstonderwijs. Hoe meer kennis wij hebben, mits verkregen onder leiding van de Geest Gods, zoveel te beter kunnen wij het godsdienstonderwijs begrijpen.

Jakob, de broer van Nephi, waarschuwde: „O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen. Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.“ (II Ne. 9:28-29.)

De academische kennis die wij vergaren, zal ons tot voordeel zijn bij ons tijdelijk streven, maar de kennis die wij vergaren van geestelijke en eeuwige waarheden bereidt ons voor op een gelukkig leven in dit bestaan en in alle eeuwigheid in het koninkrijk Gods.

Ons uiteindelijke doel is alle kennis te vergaren die nodig is om gelijk te worden aan onze hemelse Vader. Wij kunnen ons alleen in die richting voortbewegen indien we onze energie en mogelijkheden wijden aan het verkrijgen van kennis van God en Zijn wetten, en in ons leven de eeuwige waarheid opnemen, waar zij ook gevonden wordt.

J. Elliot Cameron

Regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalven; Conector

Brigham Young Universiteit

Spencer W. Kimball

„Hoe wordt bepaald waar een zending zijn opdracht zal vervullen?“

„Wij geloven dat een man van God moet worden geroepen door openbaring en door handoplegging door hen, die het gezag bezitten om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.“

In overeenstemming met deze richtlijn wordt elke zending van God geroepen door de president van de Kerk. Op deze wijze ontving Aäron zijn roeping. Mozes, de profeet van God, gaf de oproep van de Heer aan hem.

Talrijke factoren spelen een rol bij het plaatsnemen van zendingen, de voornaamste is de inspiratie die het Uitvoerend Zendingscomité ontvangt, dat nauwkeurig en gebedsvol alle aanbevelingen bestudeert die hun door de ringen en zendingen worden gestuurd. Daar dit comité aanbevelingen doet, neemt het talrijke factoren in overweging: waarheid, leeftijd, ervaring, militaire status, gezin, financiën, gezondheid, talenkennis, wensen, quota, landelijke beperkingen, verzoeken, nationaliteit, algemene instelling, en de behoeften van de verschillende zendingen. Wanneer al deze factoren terdege zijn overwogen, wordt een oprechte poging gedaan om vast te stellen waar betrokkene de grootste bijdrage kan leveren. Er wordt ernstig naar inspiratie van God gezocht. De voorlopige plaatsing is afhankelijk van de goedkeuring van de president van de Kerk, die de oproep dan tekent en naar de toekomstige zending laat sturen.

President Spencer W. Kimball

Uitvoerend president van de Raad der Twaalven

(vervolg van blz 313)

mens is, des te groter de kans dat hij zal slagen in het leven en dat hij de liefde en het vertrouwen zal genieten van degenen met wie hij mag omgaan en werken.

Het is zo belangrijk dat ouders hun kinderen elke dag 's morgens en 's avonds bij elkaar roepen en elk lid van het gezin, ieder op zijn beurt, het voorrecht verlenen de Heer namens het gezin aan te roepen om dank te betuigen voor de vele zegeningen die het gezin heeft ontvangen, de zorg uit te spreken om de problemen van het individu en het gezin en 's morgens om leiding te vragen, in de wetenschap dat zij 's avonds verslag uitbrengen.

Kinderen moeten al jong leren dat zij hun hemelse Vader kunnen aanroepen zoals zij hun aardse ouders roepen, met de zekerheid dat Hij hun gebeden zal horen en verhoeden. Steeds weer kom ik onder de indruk van het verhaal dat ouderling Hugh B. Brown vertelt over de bemoedigende woorden die zijn moeder sprak, toen hij op ongeveer twintigjarige leeftijd op zending ging. Haar boodschap kwam hierop neer:

„Hugh, weet je nog dat je toen je klein was en een akelige droom had, of midden in de nacht wakker werd, vanuit je kamer altijd riep: 'Moeder, bent u daar?' En dan gaf ik antwoord en probeerde ik je te troosten en je angst weg te nemen. Nu je de wereld ingaat zul je ook wel eens bang zijn, zul je je ook wel eens zwak voelen en problemen hebben, en ik wil dat je weet dat je dan je hemelse Vader net zo kunt aanroepen als je naar mij riep: 'Vader, bent u daar? Ik heb Uw hulp nodig', en dat kun je doen in de wetenschap dat Hij er is en dat Hij bereid zal zijn je te helpen, als jij het jouwe doet en een leven leidt dat Zijn zegeningen waardig is.“

Moge het zo zijn dat wij allemaal ontdekken, als we dat nog niet hebben gedaan, dat bidden een levende, essentiële schakel vormt met onze Vader in de hemel, dat ons leven daardoor zin en een doel heeft, en dat eeuwig geluk en eeuwige vooruitgang alleen aan diegenen ten deel vallen voor wie God de Heer is. ○

1 Alfred Lord Tennyson — Engels dichter (1809-1892)

2 Samuel Finley Breese Morse, Amerikaans kunstenaar en uitvinder (1791-1872)

De dag waarop mijn leven veranderde

DOOR WENDELL B. JOHNSON
BEELDHOUWWERK DOOR DENNIS SMITH

Eindelijk was de periode van intensive verpleging voorbij en werd ik naar een andere zaal gebracht. Ik had veel tijd om over het leven na te denken, om mezelf te leren kennen en om mezelf te ontdoen van de valse trots die mijn leven binnengeslopen was. In mijn totale hulpeloosheid begon ik de belangrijkheid van een gezond lichaam in te zien. Het is vreemd, maar zonder afgeleid te worden door een vieselijk lichaam is het gemakkelijker je geestelijke ik te leren kennen, en mijn geestelijke leven had tot op dat tijdstip nogal wat tekort geschoten.

Ik weet eigenlijk niet waar een jongeman begint verkeerd te gaan. Ik had geen gelukkiger jeugd kunnen hebben. Mijn vader was een natuurliefhebber en hij had ons geleerd de schoonheid van de natuur en het buitenleven te waarderen. Mijn moeder had ons leven verrijkt met haar humor en haar zang. En ik werd in de Kerk grootgebracht. Ik hield van die verhalen uit het Evangelie en keek vroeger met verlangen uit naar de dag dat ik tot diaken geordend zou worden. Ik herinner mij de dag dat ik gedoopt werd en het gevoel dat deze verordening vergezelde.

Maar zo ongeveer tegen de tijd dat ik tot leraar geordend werd begon ik het gezelschap te zoeken van een groep jongens achterin die, naar ik vrees, geen greintje eerbied hadden. Van die tijd af kon ik het Evangelie niet echt waarderen of moeite doen om de Schriften te bestuderen en een getuigenis te krijgen, en iedereen die zonder Evangelie en geestelijke motivering leeft, keert zich automatisch tot wereldse dingen. Er waren een vreselijk ongeluk en drie jaren voor nodig voordat ik de buitenissigheden en de valse schijn, die ik mij tijdens mijn eerste jaren op de middelbare school had aangeleerd, kon doorzien, en merkte hoe oppervlakkig vele van deze waarden werkelijk waren.

Mijn gedachten gaan weer terug naar een prachtige zomerdag in augustus 1964. De zon stond al vroeg aan de hemel die dag, die beloofde erg heet, en voor de boerderij ideaal, te worden. In deze periode van het jaar zou het graan en het hooi geoogst worden en ik werkte bij een plaatselijke boer in Mapleton, Utah.

We hadden die dag hard gewerkt, en omdat de namiddag zo heet was, besloten wij te gaan zwemmen in een water verderop in het droge land. Een bevoeiingskanaal had dit gedeelte van het land leven gebracht en het water had in de oever van klei een kleine inham gemaakt, en nu zwom-

men daar al vele generaties lang de jongens die gedurende de hete dagen van juli en augustus wilden afkoelen.

Aan de oostzijde van de inham was een oever van mischien tien voet hoog. Toen ik daar die middag in 1964 bovenop stond rolde een zomerse onweerswolk langzaam in onze richting, waardoor nogal een onheilspellende atmosfeer ontstond.

Ik keek naar beneden het water in en een vreemde huivering voer door mij heen. Ik gunde me geen tijd om me af te vragen wat daar de oorzaak van kon zijn, ging in de juiste stand staan en dook neer in wat een borstduik had moeten zijn, maar om de een of andere geheimzinnige reden veranderde ik van richting en dook recht op een kleine klei-bank, die onder water lag. Op dat ogenblik kon ik door het troebele water deze bank niet zien. Ik ramde met de volle kracht van mijn lichaam op de bodem.

Later hoorde ik, dat deze botsing mij mijn nek brak en mijn ruggegraat ernstig beschadigde. Er stormden toen zoveel gedachten op mij af, dat ik mij er niets meer van kan herinneren. Maar ik herinner mij, dat ik me realiseerde dat het leven van een mens werkelijk aan hem voorbij flitst gedurende de snelle ogenblikken die aan het eind vooraf schijnen te gaan. Ik was ten prooi aan een onbeschrijfelijke verwarring. Alleen zij, die zo'n afschuwelijk ogenblik van doodsbesef meegemaakt hebben, kunnen dit werkelijk begrijpen. Terwijl de sterke stromingen mij naar beneden sleurden, besefte ik plotseling dat ieder gevoel dat ik ooit had gehad nu alleen nog in mijn herinnering bestond. Vanaf mijn nek was mijn lichaam volkomen verlamd. Het was alsof de hoofdzekering doorslag was en nu mijn lichaam hulpeloos achterbleef.

Ik werd mij er steeds meer van bewust, dat mijn positie ernstig was. Ik was verlamd, werd naar de bodem gesleurd en was niet in staat een spier te bewegen om naar de oppervlakte te komen. Op deze leeftijd leven we niet in angst voor de dood of wat dan ook; we geloven dat de jeugd moet kunnen leven. Maar daar beneden kreeg ik gedachten die mij wakker schudden uit de droom dat mijn leven op zestienjarige leeftijd niet te vernietigen zou zijn.

Wanneer je wilt vechten en er gebeurt niets, als je wilt zwemmen, je armen en benen in een natuurlijke zwembeweging uitslaan, en er niets gebeurt, en je totaal geen gevoel in je lichaam hebt, is dat meer dan je kunt verdragen. Ik wist dat ik elk moment zou kunnen verdrinken.

Terwijl ik hulpeloos met de stroom meegevoerd werd, begon ik buiten bewustzijn te geraken. Een zoemend geluid — een suizen in mijn oren — werd steeds luider en luider en begon toen langzaam te vervagen en ik berustte in het feit dat de dood niet ver meer was. Plotseling begon ik naar de oppervlakte te drijven! Heel vaag kon ik het daglicht zien en had ik het gevoel dat ik opgetild werd, toen mijn vriend, met wie ik de hele dag had samengewerkt mij uit het water trok. Onder water was de behoefte om adem te halen zo groot geweest dat het gevoel van opluchting toen mijn barstende longen de lucht inhaalden overstelpend was. Zeven vrienden kwamen het water in, droegen

mij voorzichtig de kant op en legden mij midden op een nabijgelegen zandweg.

Ik keek naar mijn lichaam. Hoewel het nog steeds een deel van mezelf was, kon ik het niet voelen. Het was onwerkelijk. Mijn lichaam en geest hadden een ongelooftelijke klap gehad en gedurende deze folterende emoties hoopte ik maar dat alles spoedig voorbij zou zijn. Hoe weinig realiseerde ik mij dat er in sommige opzichten een eindeloze nachtmerrie pas begonnen was.

De ambulancewagen van Mapleton was niet zo best. En toen ik er eenmaal in gedragen was wilde de motor niet starten en moest er een eind geduwd worden voordat hij aansloeg. Ik had altijd een hekel gehad aan het geluid van de sirenes die het ongeluk van een ander aankondigden. Deze sirene kondigde mijn ongeluk aan en tegen mijn zin werd ik een ervaringsgebied binnengevoerd, waar maar weinigen ooit mee te maken krijgen.

De gangen werden donkerder toen ik naar een ouder gedeelte van het ziekenhuis gereden werd. Boven een deur zag ik een opschrift staan. Er stond „Afdeling intensieve verpleging” en overal om mij heen hoorde ik de geluiden van het ziekenhuis: het hijgende geluid van een zuurstof-apparaat, het piepen van de pacemakers, mensen die vechten om een crisis te boven te komen.

De dokters namen röntgenfoto's en ontdekten dat mijn ruggegraat bijna geheel gebroken was en mijn nek een breuk had tussen de vijfde en zesde halswervel. Zij vertelden mij niet dat ik nooit meer zou kunnen lopen. Hun grootste zorg was mij gedurende deze eerste nacht in leven te houden. Ze brachten mij over naar een speciaal voor ruggegraatletsel ontworpen constructie, gaven op twee plekjes in mijn schedel een plaatselijke verdoving en boorden in de eerste beenderlaag twee gaatjes om daaraan de schedel- en nekgedeelten omhoog te kunnen trekken. Zo zou ik de volgende dertien weken moeten blijven liggen. Ik kon geen andere beweging maken, dan met mijn ogen knipperen, en steeds voelde ik maar dat trekken aan mijn nek. Nog nooit in mijn leven had ik mij zo hulpeloos en verbijsterd gevoeld.

Mijn vader en grootvader legden hun handen toen op mijn hoofd en zegenden mij, en voor het eerst in mijn leven voelde ik werkelijk de macht van het priesterschap.

Er kwam een troostend en warm gevoel in mijn hart en ik begon weer te leren wat hoop betekende. Ik weet zeker, dat door hoop de geest als door een werkelijke kracht opgebeurd kan worden. Met hoop en de Geest Gods kan men alle hindernissen die men tegenkomt overwinnen.

Na verloop van tijd ging men opereren, om de gebroken wervels weer aan elkaar te hechten. Toen de wonden geheel waren, moest ik iedere dag therapeutisch behandeld worden om zoveel mogelijk de functie van de zenuwen te herstellen. Eerst gebeurde er helemaal niets en ik schrok toen ik mijn magere armen zag. Alle spieren die ik door het zware werk op de boerderij had gekregen, waren verdwenen en ik moest weer helemaal opnieuw beginnen. Er volgden vele teleurstellingen, vruchteloze behandelin-

gen. Maar toen ik op een dag aandachtig toekeek hoe de therapeut de kleine bovenarmspier, die nog overgebleven was, bewerkte, zag ik een trekking! Dit was het eerste teken van leven in mijn arm in vijftien weken! Wij begonnen aan deze trekking te werken en binnen een week was hij sterker geworden. Deze kleine vooruitgang werd een bron van hoop. Ik weet zeker dat dit het gevolg was van de zalving door de priesterschap, want eigenlijk had ik de rest van mijn leven volledig verlamd moeten blijven.

De gouverneur van de staat en de militairen van de luchtmachtbasis verleenden hun medewerking, zodat ik met een vrachtvliegtuig naar het Stanford Medisch Centrum in Palo Alto (Californië) mocht vliegen voor verdere therapie. De eerste nacht voelde ik mij angstig omdat ik dacht dat ik alleen was. Maar de volgende dag kwam de bisschop van een van de wijken binnenwandelen, stelde zich voor, verwelkomde mij in Californië en wenste mij succes bij mijn pogingen tot herstel.

We begonnen een grondige therapeutische behandeling, waarbij wij ons voornamelijk concentreerden op de armen, nek en schouders. Ik kon nog steeds vanaf de ellebogen mijn polsen en handen niet bewegen, dus droeg ik een speciale beugel waarmee het mogelijk was een lepel vast te houden. Ik begon stukjes klei op te rapen en mijzelf pindakaas te voeren. Ik had nooit gedacht dat het mogelijk was om met pindakaas te knoeien, maar mij is het heel wat keren gelukt. Ik kon alles vinden behalve mijn mond, en als ik probeerde te eten kreeg ik bijna altijd een gezicht vol met aardappelpuree of ander eten. Omdat alleen de tweehoofdige bovenarmspier functioneerde, kon ik maar één beweging maken. Ik kon mijn arm buigen en dat was alles. Toen ik nog jong was, had ik me altijd erg geïnteresseerd voor schilderen en tekenen — voor wat met de beeldende kunst te maken had. Maar nu had ik de mogelijkheid verloren om een pen of een penseel maar vast te houden en daarom moest ik denken aan een tekst uit de Schriften, waarin staat dat talenten die niet gebruikt worden achteruit gaan en latent worden. Dat nu is wat er met mij gebeurde. Op een dag zat ik met een toestel te werken om de beweging in mijn schouders te versterken, toen ik een potlood op tafel zag liggen. Voor een ogenblik zat ik te dromen hoe heerlijk het zou zijn om een eenvoudige handeling te kunnen doen als een potlood oprapen en je naam schrijven. Dit laat zien hoe vol betekenis zelfs de heel kleine dingen waren geworden.

Op mijn verzoek bevestigde de prothesemaker een klein verbindingstuk aan de beugel, zodat ik een potlood in bijna natuurlijke houding zou kunnen vasthouden. Ik keek op het papier neer, bang om te beginnen. Het was net of ik een klein kind was, dat zijn eerste krijtte oppakt. Toen ik het potlood op het papier zette, ontdekte ik dat ik alleen maar zinloze krabbels kon maken. Ik kon niet eens de letters van het alfabet vormen!

Ik zal over de verwoestende teleurstellingen die in die tijd moellijkheden voor me opleverden maar niet uitwiden; na drie maanden behandeling slaagde ik er in een tekenin-

getje van een boom te maken en had ik geleerd mijn naam in blokletters te schrijven. Voor mij was dit een enorme vooruitgang.

Toen ik weer thuis kwam, probeerde ik actief bezig te blijven door een schriftelijke cursus te volgen en veel te lezen, maar ondanks dat voelde ik me wegzinken in een grote persoonlijke crisis. Ik had geprobeerd die zomer naar de Kerk te gaan, maar het was een beproeving. Ik

voelde me opgelaten. Ik dacht dat iedereen naar mij keek en zat bij de geringste aanleiding op de kast. Het was verderend om geholpen te moeten worden bij het nemen van het Avondmaal. Ik begon mij vreemd tegenover de mensen te gedragen en gevoelens van nuttelosheid en schuld begonnen mijn hart binnen te sluipen. Omdat ik liever in mijn kamertje achter in huis wilde blijven, begon ik het contact met de Kerk te verliezen. In mijn kamertje trok ik mij terug in een wereld van eenzaamheid en depressie. Vijf maanden lang knaagde ik aan mezelf en vernietigde ik alle kracht die ik opgebouwd had. Het woord gebrekkig was nu geestelijk en lichamelijk op mij van toepassing.

Ik had moeten bidden maar liet het na en betwifelde of de Heer mij zou vergeven. Toch was ik niet helemaal verbit- terd, maar tevergeefs trachtte ik een sprankje hoop te behouden. Ik weet nu dat het kwam doordat ik had nagelaten mij te verdiepen in het zoenoffer van Christus.

De herfst werd winter en met het donker worden van mijn kamer werd ook mijn ziel donkerder. Ik zakte steeds dieper weg in mijn gevoelens van verwarring en was ervan over-

tuigd dat er op de hele wereld geen tweede ziel bestond die zo waardeloos was als ik.

Op een avond kwam mijn moeder mijn kamer in en zei ze dat er bezoek voor mij was. De man die mijn kamer binnenkwam was lang en zeer zelfbewust — helemaal het tegenovergestelde van mijzelf. Hij stelde zich voor als broeder Howes van het plaatselijk seminarie. Hij was nog maar kort geleden naar deze stad verhuisd, maar de manier waarop hij over de dingen sprak gaven mij het gevoel alsof wij elkaar al lang kenden. Hoewel ik het toen nog niet wist, zou deze man de voornaamste stoot geven voor mijn terugkeer naar het Evangelie.

Ik verwachtte dat hij mij een of twee keer zou bezoeken en dat het dan wel afgelopen zou zijn, maar deze vermoedens waren onjuist. Iedere week kwam hij met de standaardwerken en begon hij mijn geest te voorzien van voedsel, dat ik zo lang had ontbeerd. Met zijn hulp begon ik langzaam weer op een punt te komen waar ik heel vaag wat moed en hoop kon onderscheiden. Na verloop van tijd kon ik genoeg interesse opbrengen om de Bijbel en het Boek van Mormon zelf te lezen; en door gebed realiseerde ik me voor het eerst dat ik iets had om mij aan vast te klampen, nl. de waarheid.

Bij al deze gebeurtenissen bleven de mensen standvastig in hun vriendschap voor mij en langzamerhand was ik in staat hun meer hartelijkheid te betonen. Een van die vrienden was Tom Nelson. Hij kwam bijna iedere dag en er vormde zich een hechte vriendschap tussen ons. Dit was ironisch, want vóór het ongeluk gingen we ieder onze eigen weg, spraken we nauwelijks met elkaar. Het doet me genoegen hem nog steeds heel actief in de Kerk en gelukkig met zijn priesterschaps- en tempelwerk te zien.

Mijn geloof groeide langzaam maar zeker, en op een dag vroeg de bisschop of ik secretaris van het priestersquorum wilde worden. Ik aarzelde, maar zei dat ik het zou willen proberen als hij dacht dat ik het kon. Ook dit was een keerpunt, en de andere leden van het quorum brachten een grote verandering in mijn kijk op het leven tweeweg. Ik kon zelf niet op zending gaan — als er iets was dat ik graag had willen doen, was dat het wel. Maar als ik mijn vrienden volwassen zag worden en naar hun zendingveld zag vertrekken, ging mijn hart met hen mee en dat deelnemen aan hun voorbereidingen schonk mij grote voldoening.

Mijn toestand is eigenlijk een zegen voor mij, want hierdoor heb ik vele dingen geleerd waar ik mij anders niet in verdiept zou hebben. Ik heb bijvoorbeeld geleerd dat de Heer Zijn belofte gestand doet als wij ons deel maar nakomen. Ik had mijn schildertalent verloren maar door Hem heb ik het weer gevonden en vormt dat een voortdurende bron van vreugde voor mij. Door dit ongeluk heb ik de tijd gekregen om te genieten van de schoonheid die de natuur zomaar aan ons geeft — de bergen, de zonsopgangen, de vele dingen die wij vaak zo vanzelfsprekend vinden. En het ongeluk dat me getroffen heeft heeft mij geleerd het maaksel van de hand van de Heer lief te heb-

ben. Hij is voor mij de grootste Kunstenaar door Zijn natuurlijke panorama's en oneindige wonderen.

Ook heb ik geleerd geduld te hebben, een waardevolle eigenschap waar men nooit teveel van kan hebben.

Misschien is het allerbelangrijkste dat ik geleerd heb wel dat goede dingen kunnen voortvloeien uit tegenslagen in ons leven, en ik vind dat wij geestelijk niet zonder kunnen. Dikwijls moet ik denken aan het advies dat Joseph Smith kreeg tijdens zijn verblijf in de gevangenis te Liberty: „Mijn zoon, vrede zij met uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.” (L. en V. 121:7,8.)

Zelfs al zou de wetenschap een wonder kunnen verrichten en mij in staat stellen mijn leven weer op te nemen zoals het was toen ik zestien jaar oud was, zou ik het nog niet doen! Ik zou blijmoedig elke hindernis nemen die ik tot nu toe heb moeten nemen. Ik zou blijmoedig zeven jaar als een gehandicapte in een rolstoel willen doorbrengen als het me weer tot de vreugde en waarheid zou leiden die ik in het Evangelie van Jezus Christus heb gevonden. Wanneer wij ooit voelen geen hoop of bekering meer te kunnen verwachten, of dat onze conditie te verachtelijk is om getolereerd te kunnen worden, kunnen we in de volgende woorden van de Heiland moed vinden: „De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?” (L. en V. 122:8.)

Onlangs bereikte ik in mijn leven een hoogtepunt toen ik mijn eigen begiftiging in de tempel ontving nadat ik op mijn een-en-twintigste verjaardag tot ouderling was geordend. Het Evangelie heeft nu meer betekenis voor mij dan ooit en ik weet dat het overeenkomstig de belofte gelijk een bron van levend water zal groeien en voortkomen tot in het eeuwige leven, als ik de geboden maar onderhoud die God ons heeft gegeven om ons te begeleiden.

Ik hoop nu maar dat mijn verhaal andere jongelui zal helpen hun lichaam te waarderen en het rein te houden, want dat is werkelijk een tempel van God.

In het stadje Mapletown, Utah, woont een 23 jaar oude priestersquorum-adviseur die sinds 1964 verlamd is door een ongeluk tijdens het zwemmen. „Hij is een inspiratie voor onze hele stad geworden,” vertelt een kennis, en hij is dit vanuit zijn rolstoel of bed, waar het quorum dat hij lesgeeft nu bij vergaderd. Misschien verandert uw leven ook door zijn verhaal.

○

VOLKSDANS- FESTIVAL 1972

Op Hemelvaartsdag, 11 mei, werd weer het volksdansfestival in de Churchillhal in Bunnik (Utr.) gehouden. De volksdansen werden met veel enthousiasme, blijdschap en precisie uitgevoerd. Het was een groot genoegen ernaar te kijken.

De deelnemers kwamen uit Rotterdam, Amsterdam en Den Haag en uit alle vijf districten van de Zending.

Zuster Fikkerman uit Amsterdam had de dansleiding, en iedereen die haar kent weet dat zij op dit terrein werkelijk grandioos is. De wijze waarop de dans aan het slot door alle deelnemers werd uitgevoerd, was een groot compliment voor haar deskundig leiderschap. Met verlangen zien wij uit naar Volksdansfestival 1973!

Het nieuwe jeugdwerkprogramma

In het jeugdwerkjaar 1971—1972 zijn wij in de Nederlandse Zending gestart met het nieuwe jeugdwerkprogramma. In dit nieuwe programma zijn de kinderen in andere leeftijdsgroepen ingedeeld dan voorheen het geval was.

De vier en vijf jaar oude kinderen worden Sterretjes genoemd. Hun embleem is een ster. De vier jaar oude Sterretjes krijgen les uit het Sterretjes-lesboek, leergang A. In de periode 1972—1973 zal de B-leergang geïntroduceerd worden voor de vijf jaar oude kinderen.

De zes en zeven jaar oude kinderen dragen de klassenaam KGW, hetgeen Kies de Goede Weg betekent. Ook zij hebben een A- en een B-cursus.

De Schutters richten zich op het leven van Christus. De groep is een gemengde groep van 8- en 9-jarige jongens en meisjes. Ook zij hebben weer een A- en een B-cursus.

De Vrolijke Meisjes-groep wordt nu door de 10- en 11-jaar oude meisjes gevormd. Zij worden geleerd het licht van het Evangelie uit te stralen.

De Wegbaners hebben een vlammeende toorts als hun embleem en bereiden zich voor het Priesterschap te ontvangen en te eren. In plaats van de band, waarop de emblemen bevestigd werden, hebben de Wegbaners nu een banier, gemaakt van imitatie-leer. Deze kunnen zij aan de muur in hun kamer hangen en de emblemen erop vastmaken.

De Vrolijke Meisjes borduren een wandkleed met hun motto. Hierop worden ook weer de onderscheidingen vastgemaakt.

Dit nieuwe programma is met veel enthousiasme van de zijde van de leressen én de kinderen ontvangen. Dit is ook wel te begrijpen. Voor alle groepen zijn lesmaterialen verkrijgbaar, die prachtig uitgevoerd zijn.

Ook materiaal voor het kind om mee naar huis te nemen kan aangeschaft worden.

Zuster A. J. Zwaneveld.

HET NIEUWE JEUGDWERKPROGRAMMA

Leeftijd	Groepnaam	Embleem	Onderwerp	1971—1972	1972—1973
4	Sterretjes		Verwantschap met hemelse Vader	Leergang A	Leergang A
5				Leergang A	Leergang B
6	KGW		Gelijkenissen en leringen van Jezus	Leergang A	Leergang A
7				Leergang A	Leergang B
8	Schutters		Het leven van Christus is een voorbeeld voor de Schutter	Leergang A	Leergang A
9				Leergang A	Leergang B
10	VROLIJKE		Groei in geestelijke kennis en het verkrijgen van vaardigheid in gezinsverzorging	Leergang A	Leergang A
11	MEISJES			Helpend Handje	Leergang B
10	WEGBANERS		Voorbereiding tot het ontvangen en eren van het Priesterschap	Wegbaners	Leergang A
11				Gidsen	Leergang B

**Maandelijkse vergadering
op het zendingskantoor**

Iedere eerste zaterdag van de maand vergadert het zendingspresidentiechap met de districtspresidenten.

Op de foto links: president Muntinga van district Noord-Holland/Utrecht, president Lefrandt van district Groningen, president Carmichael van district Eind-

hoven, president Lefever van district Gelderland/Overijssel en president Ser-
vaes van district Antwerpen.

Op de foto rechts: president Pinegar en zijn tweede raadgever president van Zoeren in gesprek met president Lefrandt van district Groningen.

Leidersvergadering Nederlandse Zending

Op 3 juni 1972 vond in het kerkgebouw te Zeist een bijzonder opbouwende en inspirerende vergadering plaats van de zendings-, districts- en gemeentepresidentiechappen. In de tuin van de kerk werd deze foto genomen, welke foto een goed beeld geeft van de groei in leiderschap in de Nederlandse Zending.

